

NÓGRÁDI GERGELY

Balhés Beni naplója

Van-e izgalmasabb annál, mint ha belekukkanthatunk egy tízéves kölyök titkos naplójába? Különösen, ha az a tízéves kölyök a világ legbalhésabb gyereke? Pedig Beni igazán semmi rosszat nem akar! Pusztán jóindulatból romba dönti a családi otthont, az örületbe kergeti csínytevéseivel a nővéreit, és természetesen abban is része van, hogy lán-gokba borul a vidéki kollégium, ahova elkeseredett szülei száműzik. Mindeközben hősünk végig meg van róla győ-ződve, hogy nála jobb gyerek még nem született a világon.

A *Vau!* és a *Nyau!* című regényeinek megjelenése óta Nógrádi Gergely jó ismerőse az olvasóknak, az általa írt *Agenor* című ifjúsági romantikus fantasy pedig a közelmúlt egyik legna-gyobb könyvsikerének bizonyult a tinik körében. Nem nehéz megjósolni, hogy a *Balhés Beni naplója* újabb mér-földkő a siker útján. Elképesztő nyelvi lelemény, stílusbravúr, lenyűgöző ötletgazdagság. Nógrádi Gergely legújabb kö-tete a kortárs ifjúsági irodalom élvonalába emeli a szerzőt.

**„Soha semmin nem nevettem ennyit! Azt hiszem,
ez a világ legviccesebb könyve!”**

(Halcsik Bálint, 9 éves)

„Imádom Balhés Benit! Ugye igazából is létezik?”

(Mitru Tímea, 11 éves)

**„Jaj! Meglyelenik az én Édes Naplopóm? Mongyátok
meg a Gergej bátsinak, hogy selyhalyon lessz bilentve!”**

(Balhés Beni, 10 éves)

NÓGRÁDI GERGELY

**Balhés Beni
naplója**

Minden jog fenntartva, beleértve a könyv egyes részeinek bármely formában történő sokszorosítási, vagy más műfajban megvalósított előadási vagy feldolgozási jogát.

*Nógrádi Gergely regénye
Metta V. Victor: Egy komisz köllök naplója című,
XIX. századi könyve alapján született.
Az amerikai trónő műve magyarul 1918-ban jelent meg először,
Karinthy Frigyes fordításában.*

© Nógrádi Gergely 2011
© Presskontakt Bt. 2011
Rajzok © Pikler Éva 2011

www.nogradi.hu
Presskontakt Bt. 2131 Göd, Pf. 82
Felelős kiadó a Presskontakt Bt. ügyvezetője
E-mail: info@nogradigergely.hu
Borító, illusztrációk: Pikler Éva
Szöveggondozás: GRAFI-CA Bt.
Műszaki szerkesztő: Székelyhidi Ica
ISBN 978-963-9503-97-7
Megjelent 7,5 (A/5) ív terjedelemben
Alföldi Nyomda Zrt. (1829)
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Beni írni kezd

Ha teccik, ha nem, tegnap 10 éves lettem. Inkább nem teccik, de mindegy. Banyukám azt kérdezte: *Beni, mit szeretnél szülinapodra?* Azt feleltem: naplót. Mer a nővéreimnek van és gondoltam én is elég nagy vagyok már a naplóíráshoz. Banyuska vett is 1-et. Kék és tépőzárral nyílik. Mindjárt megölelgettem. Nem a Banyust, a naplót! *Isten hozott, tesó!* - montam neki. Persze rázott a para, hogy nekem most akkor minden nap írnom kell bele, és egyáltalán hogy kezdjem el? Asztán eszembe jutott valami. Beslisszoltam a Lili szobájába, hogy majd az ő naplójából másolok egy kicsit. Csakhogy ő becsukta az íróasztala fiókjába, úgyhogy iszonyú sok időmbe telt mire végre megtaláltam a kulcsot. Kinyitottam a Lili naplóját, hát volt benne minden, csoki, zizi, madártej! Komolyan, futkosott a hátamon a szőr attól, amit ott olvastam.

Nekem 3 darab nővérem van és mindegyiknek 1 darab naplója van, amibe minden este beleírnak. Ez már azután történik, hogy leszórtelenítik magukat a borotvagéppel és minden vörös pöttyöt szétnyomkodnak a képükön. De ma este, még nyom-

kodás előtt megjött a Lomposh Csanád, az egy olyan randa nagy marha milliomosgyerek, és tök sápadt a pofája, mint annak a sárgarigófejű Edvárd Kulen nevű vámpírsrácnak az Alkonyatban, és szendvicsgyára van a papájának meg mercédesze. Na ő a Lili lovaglója, bocsánat, lovagja, és bekéreckedett a Lilihez, mire a másik két nővérem rögtön vihogni kezdett. Később a sárgarigófejű kijött egy pohár vizet kérni, a pofája akkor már egészen ki volt pirosodva. Sajnos összefutottunk a nappaliban.

- Mi van a hónod alatt, macskajancsi? - lapogatta meg a vállamat. Lassan forgott a nyelve, mintha négy napig tojt volna rajta egy tűzök. Fáradtnak tűnt. Mit művelhettek odabent a Lilivel?

- Napló - morogtam.

- Muti!

- Hé, csak ínyenceknek! - vetettem oda neki, és nagyon utáltam.

- Nana! Idenézz! - húzott elő egy rágót, aminek a papírján a Luk Szkájvolker lézerkardozott. - A tiéd, ha megmutatod a naplód.

Körülnéztem a nappaliban, ki látja ezt a gonosz üzletet. A másik két nővérem ott kuncogott a kanapén. Na, jól összehordta itt a szél a szemetet, gondoltam. Átnyújtottam a naplót. Megkaptam a rágót. Csanád boldogan kurjantott, hogy megszerezte a zsákmányt, de erre már Lili is kigördült a szobájából. Csanád fennhangon olvasni kezdett:

„Beteg egy úrlény ez a sápadt Lomposh, az már biztos, ma este megint idetolta azt a rigó arcát, pedig tudja, hogy ki nem állhatom. De anya asszongya, hozzá kell mennem, ha megkéri a kezemet ez a Godzilla, mert akkor sosem lesz anyagi problémája senkinek a családban. Úgy látszik, az senkit sem érdekel a családban, hogy igaziból hányhatnék van ettől a milliomosgyerektől, mert nagy ronda vörös kezei vannak, és szőrös a füle, és az orra egy nagy csőrre hasonlít, és csótányt lehet irtani a szája szagával, és inkább egy görényt csókolgatnék, mint ezt a Darth Mault. De a pénz nagy úr, a nyomorult életbe!”

Hát a Lili egész idő alatt nyivákolt és ki akarta tépni a naplót a Lomposh ronda vörös kezéből, ám az magasra feltartotta és végigolvasta az egészet.

Mire végzett, mindenki engem bámult a nappaliban. De hogy! Úgy éreztem magam, mintha a nyakamba szakadt volna egy raklap hobbit Középföldéről.

- Miféle marhaságokat firkálsz te itten össze? - mordult rám a Csanád. - Na, vedd szépen elő a kaskádat, és azzal jáccál, jó?

Megmontam neki, hogy ez nem marhaság, ezt én mind a Lili naplójából másoltam, csókolom!

Erre a Csanád vette a kalapját és elviharzott. Böske nővérem csípőre tette a kezét, és monta nekem, hogy „Ilyen hüjének lenni már költészet, Benike!”, a Lili meg örökké meg akart fogni, de fojton

kicsúsztam a hosszú vörös karmai közül, nem vagyok én az ábrázattya, hogy nyomorgasson!

Eccerűen nem értem, hogy mit követtem én el, hogy annyi bajuk van velem, de komojan! Az egész család dühös rám, hogy elpancsoltam a Lili házasságát és ezzel kivettem legalább százmillió forintot a családi kaszából, de én nem tudom hogy mi közöm ehhez az egészhez csak mer egy oldalt kiírtam a hüje nővérem naplójából?

Hát mostan már ami ebben a naplóban lesz az a saját találmányom lesz, akár jó, akár rossz. Utálok azokat a butaságokat amiket a lányok firkálnak a naplójukba.

Ami most jön, azt már nem a Lilitől másolom!!!

Szóval: ma is olyan nagy muri volt itthon Lomposh úr sértődése miatt, hogy úgy láttam, talán ebéd se lesz már, azért elmentem a Dunához horgászni. De még túl világos volt, és a halak nem akartak jönni a zsinórra, amit a vízben áztattam. Jön erre egy nőnek látszó bácsi, kezében egy csalé horgászbottal, aszongya vigyorogva: „Na kisiú, mikor lesz kapás?”

Rögtön sikerült beállítania rajtam a gyújtást, mivel utálok ha kisiúnak neveznek. Nagyon mérges voltam, aztat feleltem: „Majd megtuggya, ha meghal!”

Erre ő tépni kezdte a haját, hogy micsoda egy nevetlen köjök vagyok, én meg montam, hogy „hát majd megtuggya, ha meghall engem kurjongatni, na, örömben!”

Megvakarta a fejét és elment. Éppen akkor jött egy hal, én meg nagyon előrehajoltam és puff, beleestem a vízbe! Úsztam egy kicsit, asszem egészen a Csepel-szigetig, ott megkapaszzkodtam egy kilógó ágba, hogy újra átgondoljam az életem, mert erre nem voltam felkészülve. Tudtam, milyen majrás a Banyus, és milyen nagyon megszid majd ha csuromvizesen beállítok, de aztán eszembe jutott, hogy ha soha többé nem megyek haza, mert mongyuk megfulladok, akkor nem lesz kit szidni, és ez megnyugtatót kissé. Még gondoltam sokmindent, de már nem tudom, mikett, mert pocsekul sok vizet vedeltem és úgy húztak ki a homokba a csepeliek és fújták belém a levegőt, mint a városligeti lufiba. És én lassan magamhoz jöttem és kérdeztem hogy ki lopta el a horgászbotom?

Nem tudom, mér bógött annyira Banyuska mikor engemet hazahoztak. Akkor már nem volt semmi baj, és szomjas se voltam, mer kiittam a Dunát, és inkább nekem kellett volna sírni a horgászbotom miatt, ami sose nem lett meg. De én nem tudtam sírni, mer örültem, hogy beleestem a vízbe, mer odahaza elfelejtettek haragudni rám. Lili vajaskenyeret hozott nekem meg teját, és becsavartak egy takaróba, de annyira, hogy azt hittem megfulladok. Azér amikor kimentek, felkeltem és felöltöztem egy száraz ruhába, és beszambáztam a nappaliba ahol el is bújtam mingyár a kanapé mögé, hogy majd meglepjem

Őket, ha jönnek. Olyan álmos voltam hogy rögtön elaludtam és arra ébredtem, hogy a Zsuzsi nővérem rázza a fejét és azt suttogja: *ne, ne*, mire egy ernyedt férfihang így felel: *de, de*. És akkor hirtelen megláttam, hogy éppen a malacarcú udvarlója gyúr a Zsuzsira, a Bruhászi doktor úr (mindig kiderül, hogy van lejjebb), aki egy nyolc napon túl gyógyuló súlyos testű sertés, de a Zsuzsika tapéntatosan mindig csak divatosan duzzadt pasinak nevezi, aki egy kicsit túl szerelmes és mindig puszkizkodni akar. De a Zsuzsi is megéri a pénzét, mer a felpocolt szőke hajával most is úgy festett, mint azok a sikoltozó nénik, akiket az Apcika szokott nézni éjszaka a tévében, ha a Banyuska már elment aludni. Na és a Zsuzsinak az ábrázattya is extra bénának tűnt, a szemöldökét mintha körzővel rajzolták volna, és még a kezén az ujjja is tiszta púder volt, amitől mind a tíz úgy nézett ki, mint az avas pulykavirslisli.

Böske nővérem hallótávolságon kívül, a zongoránál kuksolt, de Zsuzsiék azért nem átalottak su tyorogni, még nekem is csúnyán fülelnem kellett. Érdemes volt, mer a Bruhászi doktor olyat mondott, hogy fennakadt a szemem héja.

- Zsuzsika, én ugye titokban eljegyeztem magát, mert maga ugye azt mondta, hogy addig nincs puszkizkodás, nincs semmi, amíg maga meg én, ugye, de most már ott a gyűrű a kezén, hát most már, ugye, izé...

A Zsuzsi zaklatottnak tűnt.

- Az eljegyzésről egy szót se senkinek, doktor úr!
- sutyorogta, és nem is pillantott a Bruhászira szégyenében, vagy csak gyomra nem volt hozzá, mert a Bruhászi doktor egy nagyon rusnya zombi, olyan falánk bendővel, hogy a kajának arra sincs ideje, hogy az egész testén elosztóggyon, ráadásul olyan rengeteg szeplő pötytyözi a gömb arcát, mintha a Cilu cica beletojt volna a képe előtt a ventilátorba.

Legszívesebben persze azonnal a Bruhászi bokájába rúgtam volna, hogy le a tenyerekkel a nővérem combjáról, de gondoltam, hátha megin elrontok egy üzletet, mert a Zsuzsi esetleg boltot szimatol a doktor úrban, és azt gondolja, hogy ha engedi a kocát pusizni, akkor majd pénzeső hullik az egész kerületre, és eztet hinni bizony egészen teljesen a Zsuzsi szuvenír joga!

Akkor bejött a nappaliba a Banyuska, és akkor a Zsuzsi elhúzódott a doktor úrtól, mintha Bruhászi nem lehelgette volna előtte az orcáját. És akkor a Banyuska kérdezte Böskét meg Zsuzsit, hogy hát mi lehet velem a baj, hogy elszökök hazulról, és hogy mit gondolnak, nem vagyok-e agyilag egészen zakkant, mert ilyen épelméjű gyerek nem csinál. És akkor nem akartam ötet kétségek közt hagyni, és előmástrom a kanapé mögül, és begurultam a nappali közepire, és bukfencet vettem, és nagyon lehetett nevetni azon, ahogy sikítottak.

- Benő, Benő - sóhajtozott szegény Banyuska -, a sírba viszel, látom már.

- És ott voltál a kanapé mögött? - kérdezte a Zsuzsi és kék meg zöld meg piros lett a feje.

- Hát persze - mondtam és kacsintottam a Bruhászi doktornak. - Nem tudom, mér kell titokban tartani egy ilyen nagy boldogságot hogy el vagytok jegyezve, és már lehet puszizkodni meg tapicskolózni!

Zsuzsi erre kilökött a nappaliból de én ordítottam hogy „ereszd el a karomat, ne engemetet lökdössé amér engeded az arcodra lehelni a kocát”. De ő befokta a számat és aszonta, hogy most kijárna nekem egy kiadós verés, aztán mégis inkább elkedezett bőgni, hogy egész a Vixinházig elhallatszott, és azt nyűszítette, hogy a doktor úr most biztosan halálosan megsértődött és hogy sose nem bocsát meg neki. És csak hullottak a Zsuzsi könnyeji mintha egy egész karton Luk Szkájvolkeres rágót a Dunába ejtett volna, én meg elhatároztam hogy nem fogok neki puncsolni, csak hogy leszárítsam az arca bőrit, mert nem én simogatom titokban a Bruhászi hurkáit. De aztán mégis meggondoltam magam, és lehajtottam a fejem, és aszontam:

- Sajnálom, Zsuzsi, de hiszen nem csináltam semmit, ne bőgjél, hiszen ha tudtam volna, hogy a Bruhászi doktor ilyen sértődős fajta, biztosan nem gyűttem volna ki ilyen hamar a kanapé mögül. De mongyuk én nem is mennék feleségül ilyen emberhez

aki ilyen hamar megsértődik, mert biztosan nem beszélne velem legalább egy évig, ha mongyuk aszondanám neki, irány a fitneszkláb, mert kicsit lepukkant a kinézete nekije.

Akkormikor eztet mondtam, épp jött Banyuska, és aszonta: „Indiccs az ágyba!” Miközben pizsamába öltöztem, arra gondoltam, a felnőtteknek tök felesleges színházba járniuk, hisz egész nap mást se csinálnak, csak színészkednek.

Akkor bejött Apcika és akart adni egy pofontot, mert hallotta, mi történt a nappaliba, de meggyőztem róla, hogy többé ilyet nem csinálok, és akkor megtárgyaltuk, hogy mi a különbség egy gyerek meg egy felnőtt között, és bizony nemcsak az, hogy a felnőtt szőrösebb meg hamarabb бүdösödik. És aztán le akarta oltani a villanyt de én akkor toporzékoltam hogy félek a sötétben, és különben sem vagyok álmos, és akkor játszottunk még egy 20 forintos partit az únó kártyával, kaszáltam, kiszálltam, és akkor már le lehetett oltani a villanyt, és mondtam Apcikának, hogy a holnapi vérfagyasztó viszontlátásra. És két dolog volt a kezemben, amikor elaludtam: a naplóm meg a 20 forintos.

Beni csúnyán kikap

1 hétig olyan beteg voltam, hogy nem is írhattam naplót. És azér voltam beteg, mer miután belefutottam a Dunába és Csepelnél felfújtak levegővel, megszökött a lázam, a fene egye meg. Izzadtam, mint a bolhás kutja, és málnán kívül semmit se nem ettem, és a Bruhászi doktor minden nap 2-cer volt nálam, és csak szuszogott a nagy hasától, amíg az ágyam szélén ült és a csuklómon méregette a szívdobbantásaimat, én meg sajnáltam szegényt, mer tudtam, hogy a Zsuzsi csuklóját szívesebben méregetné. És már nem tűnt sértődöttnek, és én akkor barátságból megmontam neki, hogy nemrég láttam a tévében egy filmet, ami a gyomorgyűrűről szólt, és azzal nagyon jól le lehet fogyni. És akkor montam a Bruhászinak, persze barátságosan, hogy attól tarok, bele kellene tenni az ő bojlertestébe is egy gyomorgyűrűt, hogy ne tudjon olyan sokat zabálni, és mellé még leszívhatnának róla pár vödör zsírt a plasztikusok, és azután már egész emberformája lehetne. Akkor bejött a Zsuzsi, és kérdezte a doktort, hogy mit mondtam, de Bruhászi sápadtan csak annyit felelt, hogy félrebeszélek, mer lázam van.

Máma különben volt valami, ami nem esett jól. Hallottam, mikor a Böske aszonta a Lilinek, hogy nagyon örül, hogy beteg vagyok, és hogy annak még jobban örülne, ha legalább 1 hónapig beteg lennék és fekünnék, hogy 1 kis békesség legyen a házba. Hát igen, ijenek ezek! Nem is tudom, mér nem szeretik az ő szegény kisöccsüket, mikor én csakis jó voltam a Böskéhez, és mikor egészséges vagyok, mindig elviszem a szerelmes leveleit az egyetemi társainak, akár naponta 2-cer is, és eddig összesen csak 3 levelet vesztettem el, de nem mondtam el neki, hogy ne izgassam, mer én annyira szeretem a nő véretem.

Ma délután már annyira jobban voltam hogy felkelhettem. A Lili hozta be a ruhámat, de akkorra én már kimásztam az ágyamból és elbújtam az ajtó mögött, és a fejemre kötöttem a Banyuka sálját, meg összedzsumiskoltam a markomban a málnát és bekentem vele a szám körül, mintha véres pofájú őserdei vadállat volnék. És amikor a Lili bejött, kiugrottam és üvöltöttem, mint egy kegyetlen sátánfajzat, és a Lili nagyon nagyot sikoltott, és az ágyra esett, mire odasereglett az egész család, és persze kit szidtak le a végén? Úgy van, ott a pont: engem!

Asziszem, ha egészséges leszek, mekszőkők hazulról és kowboy leszek vagy oroszánokkal küzdő radiátor egy arénában vagy egyszerűen csak dzsedi lovag. Mióta kikeltem az ágyból, úgyis húz a tüdőm,

Bruhászi doktor szerint gyulladás van benne, tiszta Dart Védernek érzem magam, így hörögve még a lépteim is peckesebben dobognak, miközben próbálok kiérni a konyhába, mert atoméhes vagyok. Egyébként az is ma történt, hogy megpróbáltam erőfőjtást alkalmazni a Banyuskán, hogy ne kelljen megennem a sárgaborsófőzeléket, de nem jött össze.

A csúnya köhögés miatt paplanba bugyolálva kellett ülnöm a hintaszékben, de ezt hamar meguntam és kértem a Banyuskát, hozzon be nekem egy pohár narancslevet, mert csontszáraz a torkom. Ahogy eltűnt az ajtóban, én felugortam és átfutottam a Böske szobájába, hogy belenézzek az asztalfiókjába, mert nincs érdekesebb a világon mint a nővéreim asztalfiókjja, és a Böskéjében már nagyon rég turkáltam. Nem csalódtam, találtam néhány egészen friss fényképet az egyetemista udvarlóirol.

Banyuska jött, keresett, de elbújtam a Böske ágya alatt, és amikor elment, megint kibújtam és nagyon jól mulattam. Mindegyik fényképen valami írás volt hátul. Például az egyik: „Viola Olika egyszerű, mint a pincekulcs!” A másikon: „Dínófejű Slapaj Atis: pandamacsi a mikuláscsomagban plusz manóugró orr.” És még: „Cserkó Sanyi: lárvaarcú, ropi-karú, halillatú és örökké macerál!”

Zsebrevágtam a fényképeket, hogy majd mulassak rajtuk, ha egészséges leszek. Persze becsuktam a fíjokot, hogy a Böske ne vegye észre az eltűnést. Nem akartam visszamenni az unalmas betegszobába, a nappaliban meg Apcika kollégálya vendégeskedett a feleségével, ott voltak mind a nővéreim is. Gondoltam eljárom 1 kicsit, hogy én is lány vagyok, úgyhogy felvettem a Böske ünnepi sárga sejmruháját. Kicsit hosszú volt, levágtam az aljából, úgy már jó lett, meg összekapcsoltam a hónom aljánál a tűzőgéppel. Cipőt is találtam hozzá, de nem tudtam benne kényelmesen járni a magas sarka miatt. Beszorítottam a fűtőtest bordái közé és letörtem a sarkait, úgy már jó volt, csak egy-egy összegóbócozott zoknit kellett előredugni az orrába, hogy ne legyen olyan nagy. Magamra aggattam még a Böske ékszereit meg föltettem a csipkés-strasszos fejdíszét.

Mikor elkészültem, lecsúsztam a lépcsőkoriáton a földszintre. Kicsit gyorsan érkeztem meg a sejm-

ruha miatt, egyenesen Apcika kollégálynak a nyakába estem, el is zuhant a bácsi. Szerencsére épp búcsúzkodtak, úgyhogy nem lett nagyobb botrány, legalábbis még 3 percig. Mer amint becsukódott a vendégek mögött a zajtó, a Böske visítani kezdett:

- A sárga sejemruhám, te bűdös nyavajás! A fejdíszem! És kipirosítottad a képedet az arcfestékemmel!

És akkor meglátta a ruha alját, és tényleg bőgni kezdett, és azt mondta, hogy azonnal pofon vág, de Apcika fülön fogott, és beígérte, hogy most istenuccse leveszi a nadrágja övét és úgy igazából jól elagyabugyal. De mire fölértünk, lebeszéltem róla, mer mondtam neki, hogy én vagyok a legkisebb, mégis mindig mindenki engem bánt, a leggyengébbet, a gyereket. És erre Apci nagyokat nyelt, és könny gyűlt a szemébe, és akkor már tudtam, hogy nem veszi le a szíját, csak szobafogságra ítél. És úgy is történt, reggelig már nem jöhettem ki a szobából.

Másnap reggelihez levittem a kabátomat.

- Hova, hova? - kérdezte a Lili.

- Mi közöd hozzá?

- Csak nem megint világgá mész?

- Érdekel is az téged! Úgyis utálsz a kisöcsédet, nem?

Lili nevetett, és meg akarta simogatni a fejem. Azt mondtam, ha hozzámnyúl, a hajába kenem a lekvárt, és akkor összeragad a feje, és úgy fog kinézni, mint a tejbe áztatott mézespuszedli.

Ott is hagytam, Banyusnak pedig montam, hogy lemegyek jáccani az udvarra. Lili még mindég röhögött, és monta, hogy ha úgyis az udvarra megyek, vigyem be a cipészhez a Böske magassarkúját, hogy csinálja meg ő, vagy a fia, úgyis örökké csapja a Böskének a szelet az a nagy viziló. De persze nem vittem magammal a cipőt, a városba mentem, az egyetemre. Egy jó viccet gondoltam csinálni azokkal, akik a Böske fényképein voltak. Elbújtam egy oszlop mögött, megvártam, míg kijönnek a tanulók. Böske is ott viháncolt a fijúkkal, aztán szétváltak és a nővérem hazaindult. Én csak erre vártam: odakanyarodtam a fiúkhoz, és montam nekik, van valamim, ami érdekelheti őket.

- Ne izgass, mert összekarmolom magam! - vihogott a Viola Oli, de csak addig tartott a széles jókedve míg a kezébe nem nyomtam a fényképet.

- Pincekulcs? - húzta fel a szemöldökét. - Egyszerű, mint a pincekulcs?

Slapaj Atisnak se tetszett a manóugrató orr.

Cserkó Sanyi meg szagolgatni kezdte magát:

- Skacok, tényleg halszagom van?

Végül mind a hárman rám támadtak.

- Mi ez az egész, köjök? Ki művelte eztet?

- Talán a kísértetek - vontam meg a vállam, és jobbnak láttam eltiplizni, mert csúnyán kinézett egy pofon. Hazafelé beugrottam a cipészhez, és kérdeztem tőle, hogy máma lehet-e látni a nagy vizilót.

- Milyen nagy vizilót? - kérdezte ő csodálkozva.

- A Lili monta, hogy itt van a bácsi fia, a Böske szélcsapója, az a nagy viziló.

Nagyon lehetett nevetni, amikor a cipész meg a hústorony fia összenéztek, de vigyáztam azér, mert láttam, hogy a bácsi emel egy cipőt, és hozzám akarja vágni, úgyhogy kibújtam az üzletből és futottam haza lélekszaladva.

Nem sokkal előttem érkezett meg a Böske, és épp arról fecserészték a nővéreim, hogy jövő héten, ha Banyusék elmennek Hévízre fürdőkúrára, nagy bulit tartanak és minden udvarlovukat meghíjják. Esz tök jó, gondoltam, mert biztos, hogy a mai nap után senki sem fog elgyünni. Úgy kell nekik, minek bántanak engemet örökké?!

El is kezdték leírni egy papírra, kiket akarnak meghívni, például a Viola Olit, meg a cipész fiát, meg ijeneket. Olyan szorgalmasak voltak, mint 1 méhecske, én pedig jól viseltem magamat, szép csendben ültem és nem szóltam semmit, hihi.

És akkor csöngettek. És senki más nem állt az ajtóban két nagy cvekkerrel, mint Banyuska nagynénije, Mári néni Pátróháról, aki minden évben meglátogat bennünket, és általában tíz napig marad. És a lányok meg voltak pukkadva, hogy mostan mi lesz a hétvégi bulijukkal.

- Vén satrafa! - sziszegte dühösen a Lili. - Mindig a legrosszabbkor jön!

- Még az is lehet, hogy anyáék lemondják a hévizi utat! - suttogta Böske. - Ez a múmia egész nap ciripel, mint egy tücsök, és anya az egyetlen, aki képes végighallgatni.

- A frizurája meg... Hahó, ez egy rééém! - nyögte Zsuzsika. - Egyenesen a vidámparki szellembarlangból.

Igaz ami igaz, a Mári néni sérója tényleg büntetett. Azon kívül nem ártott volna, ha valaki kiradírozza a száját és egy kicsit lejjebb rajzol neki 1 másikat, mert valahogy felcsúsztak az ajkai. De alapjába véve a nyanya jó fej volt. Velem sose nem szívózott, legalábbis. Ezér mikor egyedül maradtunk néhány percre, gondoltam, csinálok neki valami jót. Kérdeztem tőle, hogy akarja-e a lányokat nagyon boldoggá tenni.

- Hogyhogy? - mondta ő.

- Mer ha akarod, akkor utazzál haza, mielőtt a lányok hétvégi bulit tartanak. Mer hallottam, mikor monták, hogy mindig a legrosszabbkor jön a vén satrafa, meg hogy egész nap ciripelsz, mint a tücsök, és egy rém vagy a vidámparki szellembarlangból azzal a ronda frizuráddal.

- Ezt mondták? - kérdezte a néni, és olyan furán remegett a szája, mintha fázott volna.

- Ezt. De ezt ne mond el nekik Mári néni és ne árulkoggyál, hanem te csak utazzál haza szépen legkésőbb pénteken és ezzel nagy szívességet teszel a lányoknak.

Ezek után igazán nem volt szép a Mári nénitől, hogy mérgében olyan színű lett a képe, mint a langymeleg, középópál tevekaki. Pedig én kínosan udvariasan beszéltem vele, de ő felpattant a fotelből, és láttam, hogy az arcát nagyon komolyan szétbontotta a düh. És mivel ordítani készült, az állkapcsát egészen kiakasztotta, mint a kígyó, amelyik egy egész őserdei kutyát készül bekapni, és kiviharzott a nappaliból, és árulkodott. Pedig én kértem, hogy ne tegye, és mingyárt megfogta a bőröndjét, és közölte, hogy soha többé nem jön hozzánk, és eltepert.

És akkor megint minden az én nyakamba zúdult, 1 szegény 10 éves kis fíjúra másztak rá minnyájan, jaj istenem, ajajaj istenem, milyen világot élünk! Szegény kis emberborjak bánatra születnek, mint ahogy a szikra is arra születik, hogy felrobban a gázfelhőt... Drága Naplóm, te vagy nekem a vígasztalás, az én bánatomat a te lapjaidra írom fel... most is fáj... még mindig fáj, ahogy a széken ülök... mert Apcika ugye végül levette... igen, azt levette, a nadrágjáról...és a térdére fektetett... és most nagyon, nagyon fáj a... izém... nem írhatok ide csúnya szavakat... a púzókám...de temiattad megpróbálom elviselni, Drága Naplóm, titkaim hűségese őrzője. Banyuska nagyon sajnált és puha párnát tett a székre, de ez nem enyhítje a kínnyaimat, és most egy ideig nem megyek ki a térre, hogy a srácok meg

ne tuggyák, micsoda szégyen ért engemet a szülőpám keze által. Most nagyon unalmasan telik nekem az idő, és úgy élek, mint Robinzon a lakatlan szigeten, és ha én nagy leszek és kis fíjam lesz, én azzal soha ilyet nem csinállok. Hanem túró rudit meg kinder pingvint meg gumicukrot adok nekije naponta 3-szor. És nem hagyom, hogy a nő vérei gorombáskoggyanak vele mint egy lóval, mert nem akarom, hogy a naplóját telesírja a könnyeivel, ahogy én teszem most, elhagyatottan, örök szomorúságra ítélve, sebektől vörös lélekkel.

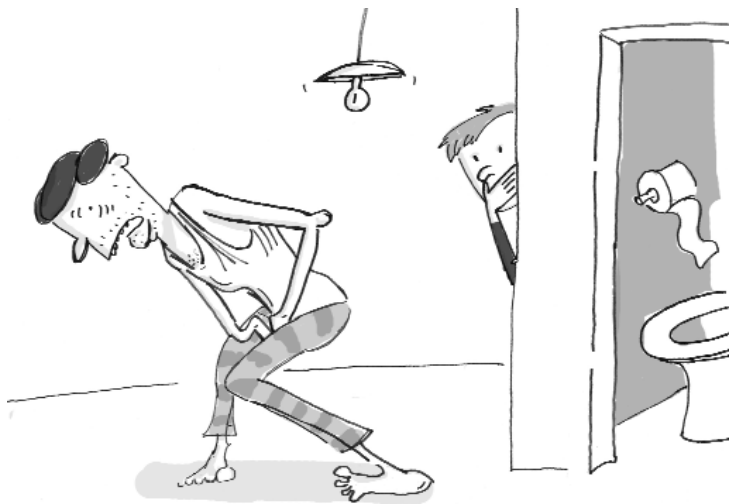
Beni megszökik hazulról

Banyuskáék elutaztak Hévízre, Drága Naplóm, és hiába toporzékoltam, engemet nem vittek magukkal. Pedig bizony van madár, aki nem bírja a kalitkát. Ilyen madár a Beni is, tesó!

Apcika vitt volna, de Banyuska kötötte az ebihalat a karóhoz. Ezzel akkora lett az én édes szülő anyám meg én közöttem a szakadék, mint a nagyalföld. Na de, gondoltam, majd kimutatom én a fogam sárgáját, ha rútul végzem is! Fogtam és az utazásuk előtti éjszaka bekentem a klotyópapírt erőspaprikával, hogy megkapják a lányok a magukét, de még a kilincset is bekentem, biztos ami biztos.

Reggel üvöltésre ébredtem. A klotyó felől jött. Azonnal tudtam: Apcika megfogta a kupakját az erőspaprikás kezével! Szegény Apcika! Meg kell a szívnek szakadni!

Rendes volt. Nem vert agyon. Nem volt rá ideje. Ment a vonatuk. Emberkedett egy kicsit, kigúvadt szemmel hadonászott felém, aztán peckesen fel-le lépegetett, mint egy hasmenéses páva, hátha attól elmúlik a csípés a gatyájában. Végül erősen görnyedten elindult a Banyuskával a pájaudvarra, én

pedig az ablakból kiabáltam utánuk, hogy „Mire megjöttök, egészen megkattanok!”

Hát jól ott maradtam az én 3 nővéremmel! A Böske mingyár az elején begyűtt a szobámba, és aszonta:

- Idehallgass, Benőke, mi is jobb szerettük volna, ha anyáék magukkal visznek Hévízre, de ha már így alakult, akkor tedd meg nekünk, hogy szombat este csendesen meghúzódsz a szobádban!

- Kiket hívtatok meg? - kérdeztem.

- Az téged ne érdekeljen, Benőke. Oké?

És megeresztett egy voldemorti szörnymosolyt. Ezzel a mosollyal csúnyán be lett fenýítve a Beni. Muhahahaha! Muhaha! Muha!

Ennyi volna? Hamburger és világbéke?

Neeeeem, dehogy, a Böske engemet nem tudott megijeszteni. De attól bizony félttem, hogy a fényképek miatt senki se fog eljönni a bulira, akit a nő-

véreim várnak. És egyik nap múlt a másik után, és eljött a szombat, és a nővéreim 1 óráig prédikáltak nekem, hogy ki ne dugjam az orromat a szobámból, míg a buli tart. És áthozták a kistévét a Lili szobájából a zenyémbe, meg a laptopot is, meg elláttak csipszel és fantával, legszívesebben a vécét is kibontották volna a helyéről és a szobámba hozzák, ha tuggyák, csak hogy pössenteni se kelljen kimennem.

Mégis, utoljára még ki kellett szaladnom a retyóra, úgy izgultam, hogy jól sikerüljön nekik a buli, mert szeretem én a nő véreimet, kis érzékeny búzakalászaim...

Szegény Zsuzsika most is ott állt a fürdőszobában a tükör előtt, és próbált valamit kezdeni a homloka és az álla közötti húsfüggönnyel.

- Szép vagyok, Benike? - kérdezte aggódva, mikor meglátott.

- Akár egy bullmasztiff - bólintottam. - És ez a blúz!...

- Igen?

- Életveszélyes.

- Ugye? - ragyogott fel a szeme.

- Aha. Úgy néz ki, mint egy rossz pokróc.

Zsuzsika arca elsötétült. Csipáztam, ahogy egyre idegesebben rángatja a tincseit, hogy minél többet takarjanak az ábrázattyaiból.

- Egyáltalán, mit keresel te itt, Benike? Nem a szobádban van a hejed?

gépet és lesündörögtem az emeletről, persze óvatosan, hogy + ne lássák. Fél tíz volt már, és rengeteg szendvics meg ital sorakozott az asztalokon, és vagy nyolc-tíz idegen lány ácsorgott a nappaliban, de csak egyetlen 1 férfi: a Bruhászi doktor, aki nem ácsorgott, mert nem bírták volna a sonkái.

Nagy ég, mi lesz itt, kérem! Pillanatokon belül bobbyan a romba!

A lányok rázták magukat valami ostoba fémzeneire, de láccott, hogy nem nagyon csípi a bulit. Hú, hogy furdalt engemet akkor a lelkiismeret! És épp amikor az ment, hogy „Kicsilány, ou, szia, hello! Álljunk össze mint két kicsi lego...”, megcsörrent a Böske mobilja. És a Böske elsápadt attól, amit mondtak neki a telefonba. És kiment a postaládához, és amikor visszajött, a fényképek voltak a kezében. Meg egy levél a cipész viziló fiától. És én rögtön tudtam, hogy nagy a baj. Senki udvarló el nem jött. + sértődtek. És a nő véreim majdnem sírtak.

- Ki tehetette ezt?! - tördelte a kezét a Böske. - Meg tudnám ölni! Most mindenki haragszik ránk! Eztet nem lehet jóvá tenni, el kell költözni 1 másik városba! Vajon kinek a műve ez a szégyentelenség?

- Nekem van egy tippem - emelkedett fel szuszogva a Bruhászi doktor, és engem keresett a szemével.

Tovább nem hallgathattam a beszélgetésüket. Lóhalálában felügettem a szobámba és csomagolni

kezdtém. Zokni, fogkefe, két doboz legó, egy Gárfild képregény és persze te, Drága Naplóm. A malacperselyben kétszázötven forintom volt. Összetörtem a perselyt, megkönnyeztem. De kellett a zseton az utazáshoz. Sietősre fogtam. Tudtam hogy odalent a Böske igen zabos és csak arra vár hogy véget érjen a buli. Kilopóztam a lakásból, aztán iszkiri!

Szedtem a virgácsaimat rendesen. Azt kellett eldöntennem, hogy Hévízre mennek Banyuskáékhoz, vagy Mári nénihez Pátrohára. Aztán eszembe 5 lött, hogy Apcikával még az erőspaprikáért se számoltunk el, hát ha még a fényképek is a fülébe jutnak!...

Az állomáson éppen 1 tehervonat állt. Felkapaszkodtam 1 üres kocsiba, és behúztam az ajtót. A pályaudvar fényei beszűrődtek a réseken. Épp ráestek egy borostás pofára. Megdobbant a szívem.

- Hát te hogy kerülsz ide? - kérdezte egy goromba hang.

- Én vagyok a Benő - mondtam én -, és én majd kifizetem az utat, mer kivettem a malacperselyemből az összes pénzt, és most itt van nálam egészen 250 forint, tessék kivenni belőle, amennyi kell.

- Mi van, dilivili, elcsámborogtál? - enyhült meg a hangja az ismeretlen utastársnak. Nem látszott zizzentnek. Inkább börtöntöltelék külseje volt: kormos pofa, szakadt ruci. Volt egy galád mosolya neki, de nem hasonlított a gyerekrablókra.

- Haggyon engem bűnhődni. Szökésben vagyok.

Nem hagyott.

- Oszt mér kell szöknöd? Ki elől?

- Ccc, nemtom, hogyha rendesen fizetek a szállításért, mér teccik szívni a véretem. Megszöktem hazulról mert + akartak verni engemet a nő véreim mert elloptam a fényképeket a Böske asztalából, legyen ennyi elég. Láttya, nem egy hálivúdi történet, nem fog belőle filmet csinálni a Szpilberg.

Az útitárs vigyorgott.

- Kajakra megpattantál hazulról, dilivili?

- Mivel odahaza dáridóztak...

- Van ott gógyi! - csettintett elismerően a fejemre bökve. - És most hova?

- Pátrohára. Ott lakik a nénikém, a Mári. És azt hiszem, ott is maradok nála, míg nagy leszek, különben a nő véreim sose nem mennek férjhez.

- Ugyan már, ne légy nudli! - legyintett. - Meglásd, minden rendbe jön. Ha most nagyobb lennél, meghívnálak oda, a sarokra, hogy jókedved legyen.

Kinézttem, volt ott valami kivilágított hely, két bácsi tántorgott előtte, üveggel a kezében.

- Az mi?

- Az mi? Az mi? - utánozott röhögve az útitárs. - Az a Szabó Ervin Könyvtár, te mafla.

- Télleg?

- Dehogyis. Kucsma. Amolyan hangulat-karban-tartó. Majd megtudod. Addig is: tegezz! Oké?

De én egészen mást akartam megtudni.

- Gondolom, te nem a Mári nénihez jössz...

- Pillanatnyilag nem.

- Akkor meg micsinálsz itt az éji sötétben?

- Fontos beosztásom van.

- Mékpedik?

- Klíning menedzser vagyok.

- Mi?

Megszívta az orrát.

- Takarító, ha így jobban érted.

- Itt? A vonaton? Éjszaka?

- Nem hallottál még vonattakarítókról? A legtöbbször éjszaka dolgoznak, hogy ne zavarják az utasokat.

- Szép szakma lehet.

- Az. Szép. Most elmegyek Záhonyba, ott takarítok egy kicsit, aztán visszajövök Pestre.

Nem szóltam. Télleg kezdett tecceni, amit csinál. Mennyi verést meg lehet így úszni odahaza, ha nincs ott az ember!

Hirtelen megrándult a vonat. Elindultunk.

- Pöpec kis utunk lesz! - kacsintott a takarító, de nem nyugtattak meg a szavai. Hirtelen Banyuska jutott eszembe, az aggódó arcával. Biztos megint őszül egy kicsit. Azt mondja, miattam őszül napról napra.

- Mi van? Kezded megbánni a szökést, dilivili? Ugyan már, innen szép nyerni! Vágod? Na, hajcsizz kicsit, mert hosszú még az út. Majd felköltelek, ha le kell szállnod.

De nem bíztam benne. Olvastam az Emil és a detektíveket. Abban is elcsórják a fiú pénzét a vonaton, míg alszik. Úgyhogy jobbnak láttam ébernek maradni, mint a nílusi krokodil.

Végtére is nagyon jól elbeszélgettünk a takarítóval. Sajnálta engemet és nem fogadott el pénzt az útért. Monta, hogy mikor ojan kisfijú volt mint én, mindennap kapott az apjától pofontot vagy szidalmat. Úgyhogy megértette a bánatomat.

- Az élet harc - monta szeretettel - majd belegyüssz, mint az egyszeri kecske!

A takarítót a síríg szeretni fogom. Nagyon jó volt hozzám. Mikor Pátrohára érkeztünk, kezét fogtunk és utána is hosszan integettünk egymásnak, mint a régi barátok. És én aszt gondolom, hogy már nem leszek dzsedi harcos, és hogy ötödiktől mégsem a Roxfortban tanulok tovább, hanem én minden bizonyal vonattakarító leszek, ami azér naccerű, mer ingeny lehet utazni, ameddig csak akarsz!

Az állomáson mingyár körülvett öt fijú. Piszkos volt kissé a fizikumuk, látszott, hogy nem sok müzlit aprítanak a tejbe. Mingyár a földre döntöttek és elvitték a 250 forintomat, és nekem mingyár az jutott eszembe, amit Apcika szokott mondani: aki

disznók közé keveredik, aztat megeszik a korpákok.

Akkor elbicegtem a Mária néni házáig és beléptem a fasírhússzagba.

- Jesszusom! - csapta össze a kezét a néni, és láttam rajta, hogy menten elpatkol a meglepődéstől, ha nem állok elő valami rendes magyarázattal.

De én csak ennyit tudtam kinyögni:

- Itt fagyok meg éhen, Mária néni, ha nem töltesz belém legalább két fasírtot!

Beni pisztolyt talál

Mári néniel csúnyán kibabráltak az évek, ahogy a művelt latin mongya, és istenuccse az én megjele-
nésem is közelebb tolt a sírhoz. Hamarjában be-
burkoltam két fasírtot, hadd örüjjön a néni, pedig
ízre mintha hörcsögalomból készítette volna. Csak
utána tuttam válaszolni a kérdésre, hogy mit kere-
sek Pátróhán és ki karmolta össze a képeket.

- Mári néni, én + szöktem.

- + szöktél?

- +.

- + szöktél a te jó édes anyádtól? A te jó édes
apádtól? A te jó édes nő...

Itt elharapta a mondatot. Eszébe jutott ugyanis,
mijen csúnyán beszéltek róla az én három nő vé-
reim. Mindjárt megkeményedett a hangja.

- Na nem csodálom, hogy azok a szemtelen lá-
nyok elüldöztek. Monggy el mindent, szegény gyer-
mekem!

És akkor én mindent elmontam. Beszéltem az
erős paprikáról, Hévízről, a buliról meg a fényké-
pekről, és amikor a fényképekről beszéltem, Mári

néni szeme felragyogott, úgy örült, hogy a nővéreimet benne hagytam a pocsojában.

- Ez nem volt szép, Beni! - vigyorgott. - Kérsz még egy fasírtot?

Kértem, de annál többet nem ehettem, mert Mári néni vendégeket várt, ugyanolyan múmiákat, mint amilyen ő is volt, és amíg bent bandáztak a nyanyák a nappaliban, addig én a tévét néztem a szomszéd szobában. És Mári néni nem nagyon izgatta magát miattam, csak táncolt az öreglányokkal valami hüjeségre, Nekünk találkozni kellett, az volt a címe, és morzsolták a könnyeiket a nyanyókák, és a Mári néni még a mobilja csörgését se hallotta. Én meg nem vettem fel, mert láttam, hogy az Apcika hív, kiírta a nevét a telefon, és féltem, hogy még

mindig ég a cerkája, és hogy a szökésemnek sem örülne. És később jött egy sms, és abban azt kérdezte Apci a Mári nénitől, hogy „Ott van a Benő?”. És a Mári néni azt írta vissza: „Szerinted?” Hát ebből nemigen tudhatták, hogy ott vagyok-e vagy sem. De a Mári néni nagyon mérges lehetett rájuk, mer még akkor se szidott le, amikor összetörtem a búsuló juhász porcelánt a vitrinben, mer túlélőtáborot játszottam vele, de nem küldött haza emiatt engemet a néni.

Két nap is eltelt és jól tudtam hogy csak azér tart magánál engemet a Mári néni hogy az otthoniakat pukkassza. De közben dolgoztatott, mint egy rabszolgát. Krumplit kellett hámozni meg babot pucolni, és keztem unni a megpróbáltatásokat, szegyen gyalázat. Nekünk ezt a gályázást otthon a Banyuska csinálta és én besokalltam, hogy nem jácchatok. És fel-le rohangáltam, mint egy gyógyegér, és már az se zavart volna, ha megdőlünk a Mári néivel és kiderül, hogy linkeltünk és haza kell menni. És már kétszer is voltam az állomáson, és kerestem a barátomat a takarítót, hogy vigyen haza, de nem találtam, és borzasztó dolog a honvágy.

4 hosszú nap és 4 hosszú éjszaka 1 ilyen kisgyerekeknek nem tréfa, de igazi kitolás! Jaj, én jó teremtőm, nincs pénzem, nincs senkim, csak a kéccségek, és ma málnát kellett szednem, micsoda megaláztatás! Csak még 1-cer otthon lehetnék, olyan jó

fijú lennék!!! Viszont Mári néni nem elég intelligens ahhoz, hogy átlássa a szenvedésemet. Hupsz! Ezúton szeretnék elnézést kérni az intelligenciájától, amiért egy mondaton belül említettem Mári nénivel.

Ez jutott nekem. A sorstalan sors. Xar úgy. Na de nem hagyhattam annyiban. Mikor megin málnát szettem, nem vittem haza asztat hanem eladtam és a postára mentem a pénzzel és felattam haza egy táviratot: „Fogságba tart a Mári néni és egy sutyerák mer kipisztojoj! Vigyetek haza! Beni”. A postán nagyon nézett a nődolgozó, de nem szólt, csak annyit, hogy nem kipisztojoj hanem kiszipojoj. Nekem viszont nem volt más dolgom, mint várni. Várni. És megint csak várni. És izgalmamban színes kőzetmintákat bányásztam ki az orromból. És már este volt, amikor csöngettek a Mári néninél. És amit az Apcitól kapott, azt nem tette ki az ablakba. Mer a szüleim már azt hitték, hogy mekhaltam, vagy elatták a szerveimet vagy pénzért kell vénséges és bűzös szagú bácsikat puszilgatnom vagy valami ilyen. Beültem a kocsiba és Budapestig aluttam. És otthon úgy fogadott a család, mintha a kolombusz-kristóf érkezett volna meg Amerikából. Banyuska sírt, a nő véreim meg összecsókoltak, és akkor én elhatároztam, hogy soha többé nem csinállok nekik semmi bajt, had éljenek nyugalomban, én már ezen túl derék ember leszek, jószágos, főleg ha megnövényök.

Hirtelen igen jó dolgom lett, senki se nem szidott és nem küldtek aludni és Apcika megígérte, hogy jövő héten kapok egy új biciklit. Úgy láccik, nagy szükség van rám, bár még csak 10 éves vagyok. Sajnos hanem úgy van ez nálam, hogy még reggel egy jó gyerek vagyok, de 1-2 óra alatt egészen elromlok. Ez történt ma is. Átmentem a Kiss Leviékhez jáccani és ott is ebédeltem, pedig a Levi mamája nem akarta, na de aztán átjöttünk hozzánk, és nagyon jól mulattunk. Bementünk a Banyuskáék szobájába, mer éppen nem voltak otthon, és feltettem 1 széket az asztalra és felkapaszkodtam és akkor már elértem a szekrény tetejét, és leadogattam onnan pár orvosságos üveget a Levinek, hogy kóstolja meg az ízüket. És ő megkóstolta, és monta, hogy mijen jó, de aztán 1-cerre egészen sárga lett és fájni kezdett a hasa, és szédült. És akkor kirohantam a Lilihez, mer ő otthon volt, és montam neki, hogy nagyon úgy néz ki, a Levi a halálán van. És akkor berohant és sós melegvizet itatott a Levivel, és a Levi mindent kihányt és attól jobban lett. Nem értettem, mitől sárgult meg a Levi, hiszen ha egérintő cián volt is az egyik üvegben, direkt jó, megvéd a náthától. A hányástól mingyár varjúpörkölt-szag lett a lakásban, és furcsán éreztem magam, mer addig csak akkor kellett hánynom, ha túl sok sajtburgert zabáltam be a mekkdönciben, de most forogni kezdett a gyomrom. És a Lili mekkérdezte

hogy én is belekóstoltam-e az üvegekbe, mert úgy látszik, a ciánra pörögnek a tízévesek. De montam neki, hogy szó sincs róla. Mongyuk ettől még dühösnek látszott, és azt monta, szerinte engem a dzsungelben nevelt egy hiénacsorda. Valami azt súgta, hogy ezt nem elismerésnek szánta. Akkor a Lili kiment és magával vitte az üvegeket meg a Levit, hogy lemosdassa a hányást a ruhájáról. Én meg magamra maradtam a szülőszobában, és tétlenül kellett ülnöm. De nem bírtam sokáig, kinyitottam a ruhásszekrényt, beleturkáltam a fiókákba, és láss csudát, az egyik fiókában, egészen hátul eldugva találtam 1 furcsa öreg pisztojt. Gyorsan átvittem a szobámba és a párnám alá dugtam: biztos ami biztos.

- Most mit jáccunk? - kérdezte Levi, amikor visszajött.

Még mindig búzlótt, de azért behívtam a szobámba és megmutattam neki a szerzeményemet. Elféhéredett. Láttam rajta, hogy befigyelt a maci a naciba. Kispájás!

- Nyugi, ogre, lőhetsz vele, megígérem. Úccsincs megtöltve.

De nem lőtt, mer újra hányingere lett, és fályt a felye, és jobbnak látta hazamenni.

Egészen estig nem szóltam a pisztojról a családnak. Ilyesztgetésre szántam, mer a lányok mingyár úgy ordítanak, ha fegyvert látnak.

Este jött el az alkalom az ilyesztgetésre. A Lomposh Csanád volt nálunk, hozott egy kazalnyi virágot a Lilinek, mintha a nővérem kecske volna. És gondoltam, hozom a pisztojt és 1 kicsit megijesztem őket, úgy se nincs megtöltve, nacceru lesz, hogy fognak nyivákolni! És elcsórtam az Apcika kapuját az előszobából, meg a kezemre tekertem a fürdőköpenyem övét, az lett az ostor, mer Indiána Dzsonszt akartam jáccani. És a zövembe dugtam a pisztolyt, aztán lassan kinyitottam a nappali ajtaját és belestem. Hát a Lili meg a Böske épp a Lomposh egyik vér ciki történetét hallgatták, a Zsuzsika meg horgolt az asztalnál, és szép csendbe voltak, és gondoltam, a pillanat elérkezett!!! Vadállati üvöltéssel berontottam a nappaliba, mintha az volna az indiai földalatti templom, uaaaaahhhhh, és a Lomposhra céloztam a pisztojjal, „Meghalsz, ördögi főpap!” A Böske persze eltakarta a szeméjét és nyávogott, a Lili meg felállt és egészen szomorúan monta: „Benő, Benő, tedd le, meg van töltve!”

- Nem igazod le a világot, te ajjas főpap, megbűnhőcc a titkos szektáddal együtt! - ordítottam és körbetáncoltam a nappaliban, persze végig a Lomposhra célozva.

- Beni - monta a Lili - hagyd abba, hagyd abba!

Muszáj nevetni, ha rágondolok, hogy remegett a Lomposh, mint az őszi falevél, és vonaglott meg hajtogatta magát, mintha transzformersz volna és épp

át akarna változni kamionná. Tuttam róla, hogy igazi férfi: bármikor leteper egy megkötözött nőt. Ennek megfelelően egy pillanattal később átugrott a díványon és elbújt mögé. Akkor a Lili elkapta a kezemet, de én nem engedtem elvenni a pisztolyt és valahogy elsült, és mit mongyak többet, Édes Naplóm, az a szamár pisztoj meg volt töltve! Ki gondolta volna! És a golyó átment a díványon és bele a Lomposhba. Megsebesült a homlokán a Lomposh, veszélyes nagy sebe lett, és jött a mentő és bevitték a kórházba, és most ott fekszik és nem tud beszélni mer elájult és nem látta a sok-sok látogatót, és én nagyon rosszul érzem magamat.

És bár ne is nyúltam volna hozzá ahhoz a nyavajás pisztojhoz, minek is volt megtöltve? Mostan be vagyok zárva a szobámba és aszt mongyak kise engednek engemet 1 hónapig és fogadni mernék,

hogy ha meghal szegény Lomposh, még a temetésére se engednek el engemet, pedig aztat szeretném látni, nyugoggyék békében a milljomosfijú.

Csak annak örülök, hogy nem a Lilit találtam el. Ő nagyon jó volt hozzám, mer befogta a szájamat mikor ordítottam, mer nagyon meg voltam ijedve és a többiek úgy néztek rám, mintha az ördög volnék, csak a Lili nem. És ha én nagy leszek, akkor nem adok orvosságot a Levinek és nem lövöm le a Lomposht. De az is lehet, hogy nem leszek nagy, mert elvisznek a börtönbe és felakasztanak a többi csirkefogó betyárral együtt, és akkor sajnos már nem nőhetek meg.

Persze valamennyire eddig is megnőttem hisz már évek óta nem nézek a klotyóba mielőtt leházom magam után. Tegnap mégis nagyon bőgtem, épp mint egy kisgyerek, szóval csak bőgtem az ágyban mert olyan hosszú volt az a nap mint egy óriás-kígyó. És reggeltől estig csak kenyeret és vizet kaptam enni, és senki se beszélt hozzám és alig tudtam a Naplómba írni, mer lámpát se nem kaptam, és gyertyát se, és egyedül voltam a sötétbe, és akkor megint Lili mentette meg az életemet.

Kinyitotta a kulccsal az ajtómat és bejött és leült az ágyam szélére. Azt monta, hogy nem ment a golyó a Lomposh fejébe, mert megakadt a homlokcsontba, és a doktor kivette aztat, és már vajas kenyeret eszik, meg beszél, meg 2 nap múlva hazamehet.

Akkor én megöleltem a Lilit, mert egy egész kőbánya esett le a szívemről, és montam neki: „Te vagy a nővérem, és én nem lehetek rád túl büszke, de hát ha már így alakult, uccu neki.” És adtam neki egy pusztit, és elárultam neki, hogy én is nagyon szeretnék vajas kenyeret, és kértem, monggya meg Apcikának, hogy aggyanak nekem lámpát. És még kértem, hogy azt is monggya meg, hogy egy kisfijúnak milyen rossz, ha szagolja hogy csirkét sütnék és ő nem kap belőle. És meg kell mondani a Banyuskának, hogy legalább a konyhaajtót csukja be, hogy ne jöjjön ki a szag és a Cilu cicának aggyatok enni és mongyátok meg neki hogy még élek.

Lili egy tündér, mindig is montam, mer hozott nekem kalácsot és 1 gyertyát, a szívem azt súgja, ő télleg nagyon szeret, és tudod mit, Drága Naplóm, lisen tu jor hárt, ahogy a dal is mongya, mer a szív nem hazudik, na.

- Az Erő legyen veled! - szorítottam meg a nővérem kezét és útjára engedtem, mert el akarta olvasni a legfrissebb színes-szagos sztármagazint, a Celebet. A Celebet én is olvasgatom néha, benne van, hogy ki kivel mikor hol és mennyiért, ahogy Banyus szokta mondani, de nehezményezem, hogy keménypapírra nyomtattyák, és emiatt bizonyos esetekben dörzsölhet.

No hát amikor magamra marattam aprócska celában, elmajszoltam a kalácsot és arra gondoltam,

hogy ha Indiána Dzsonsz be lett volna zárva 1 szobába micsinált volna. Hát ez nem is kérdés, hát ha van egy lepedője, biztosan hágcsót csinál belőle és leereszkedik az ablakon!

Nekem ugye volt lepedőm, és volt ollóm is, és cafatokra vágtam a lepedőt, és összekötöttem a cafatokat, és lett egy hosszú hágcsóm. És kivettem az ablakon, de előtte a végét odakötöttem az íróasztal lábához, és végül kimásztam az ablakon, mint mikor ég a ház.

Megkapaszkodtam a hágcsóba és mászni kezdtem lefelé és hallottam egy éktelen zajt, mint amikor végigszakad valami, és másra bevallom nem is emlékszem mer amikor beleütöttem a fejemet az utca kövezetébe, akkor 1 darabig megszűnt körülöttem a világ. Arra eszméltem hogy Bruhászi doktor hajol fölém és én az ágyamon fekszem és nagy kötés van a fejemen. És körülöttem szürke arccal állt a család és kérdeztem, hogy mi a baj, szétszakadt a lepedő, és ezért haragszanak? És akkor Apcika aszonta, hogy ez a gyerek menthetetlen, ő leveszi rólam a kezét. És lehajtott fejjel kivonult a szobámból, és akkor én inkább szidást kaptam volna, mint hogy az Apcikámat ilyen összetörtnek lássam. És akkor mielőtt a falnak fordultam volna, azt mondtam a családnak, amit egy rendőrtől hallottam az utcán, amikor nagy baleset volt, és bámészkodtak az emberek: „Kérem haladjanak tovább! Nincs itt semmi látnivaló. Köszönöm!”

Beni bűvész lesz

Miután lepedős szökésemet követően a verés érdeklődés hiányában elmaradt (talán Apcika rájött, hogy a citrom nem esik messze a lótól, és biztosan ő is szökni próbált volna egy rideg és barátságtalan cellából) mindenáron bizonyítani akartam, hogy a Zsuzsika nővéremnek nem van igaza, amikor aztat mongya, hogy „A család Beni nélkül olyan, mint a hát púp nélkül.”

Beni igenis egy vidám, kedves kisfiú, aki megnevettet, aki csupa ragyogó kacagássá teszi az életet maga körül. Másnap ezért belopóztam Apcika szobájába és a könyveiből kivágtam a képeket hogy egy albumot csináljak neki alyándékba. De ő még persze nem tuggya, mer + lepetés lesz az egész, hű de nagyon + fog lepődni. De aztán félbemaradt az albumragasztás, mer az egyik kép nagyon megfogott a látványával. 1 fíjú van rajta az asztal alatt és a kockacukor-csipesszel éppen becsípi a nővére udvarlójának a lábát és minnyájan felugrálnak. Naccerű, én is + próbálom aztat, úgyis jön hozzánk ebédre a kopasz Rídl úr, az Apcika főnöke, mer nagy tervei vannak az Apcikával, még az is lehet, hogy Müntyenbe

kell költözni a családnak mer ott lesz az Apcika vezető és egy rakás pénzt fog keresni és nekünk is mercedeszünk lesz mint a Lomposh apájának! Hát akkor csinállok nekik 1 nagy vidámságot, hogy lássák, nem vagyok púp a hátukon de nem ám!

Banyuska szegény egész délelőtt csak sürgött-forogott a konyhában és aszonta, jobb lenne, ha most átmennék jáccani a Levihez, és majd értem jön ha elment a Rídl úr, addig ha lehet, színemet se lássa. Montam hogy oké, de más terveim voltak és bebújtam az ebédlőasztal alá ahol a terítő lelóg egészen a földig és eltakar engemet. Magammal vittem a cukorfogó csipeszt meg egy fürt szőlőt amit a tálcáról loptam, ejnye. Kényelmesen elhelyezkedtem, amikor gyűtt a Rídl úr és nagyon szép cipője volt, egy egész szép antilopnak kellett meghalnia a Rídl úr szép bőrcipőjéért, és akkor megcsíptem a Rídl úr lábát. De csak annyira, hogy azt hihette hogy 1 pók csípte meg őtet, és halkán csak annyit mondott, sájsze, ami németül volt és csúnyát jelentett, de Apcikáék persze úgy tettek, mintha meg se hallották volna. Akkor a Rídl úr Müntyenről kezdett beszélni és elmonta hogy az Apcikának mi lenne kinn a dolga. És akkor én még 1-cer belecsíptem a lábába, és ő megugrott egy kicsit. De nagyon udvarias ember volt a Rídl úr és a világér se nyúlt volna az asztal alá hogy megnézzze, milyen bogár csipkedi őtet olyan falánkul. Zsuzsika zavartan köhögött, mer

Ő ült a Rídl úr mellett, és nem tudta, mit ugrál csóri német mint a nikkelbolha. És én újra csíptem egyet a vendégbe meg még egyet, de a Rídl úr csak rázogatta a lábait és táncolt ott egyhelyben, mintha rázná az áram, és én félttem hogy lesz egy kis izomláza. És akkor elkezdett arról beszélni hogy neki mijen bizalma van az Apcikában, aki egy jó munkakerő, és soha senki mást nem küldene ki Müntyenbe, de az Apcikával kapcsolatban 1 percig sem habozott. És mire végeztek a rántottcsirkével, a Rídl úr már eltáncolta az egész Diótörőt, sőt A hattyú halálába is belekezdett, és amikor a Banyuska kiment hogy behozza a tortát, a Rídl úr előrehajolt és halkán udvariasan megkérdezte az Apcikát, hogy tartunk-e idehaza kutyákat.

- Csak 1 cicánk van a Cilu, meg 1 egy farkaskutyánk a Tapi, de azok kinn laknak Gödön a hétvégi telken - mondta az Apcika.

- Biztos, hogy kinn vannak a telken? - kérdezte nagyon jólnevelten az úriember.

- Egészen biztos - felelte az Apcika.

Akkor bejött Banyuska a tortával, és én egy jó nagyot belecsíptem a Rídl úr térdébe és ő felugrott hogy „Au! Au!”, és pont föllökte a levegőbe a vállával a tálcát amin a torta volt és a torta megfordult odafent és szépen lehullott a Rídl úr kopasz fejére. És az Apcika holtápadt lett és a Banyuska rémülten a szájára tapasztotta a kezét és a lányok mind felug-

ráltak és a Rídl úr úgy nézett ki habbal a fején, mint Shrek a hüje fehér parókában Fionáék palotájában, és úgy üvöltött, mint a hazatérő Szimba a gonosz Zordonra. És akkor gyorsan letörölték a fejről a tortát de ő még mindig üvöltött hogy az az átkozott kutya megharapta. És akkor hirtelen csend lett mert meghallották a nevetésemet, és én pont úgy nevetek mint Spongyabob, és ő is örületbe kergeti Tunyacsápot a nevetésével, és én is örületbe kergettem a családomat mer felemelték a terítőt és alája néztek. És a Rídl úr olyan képet vágott, mintha akkor döbbsent volna rá hogy az a faluszéli sárga épület, ahová 15 évig járt táskával a hátán, a kiegészítő iskola volt. És akkor az Apcika kijabált hogy „Beni, gyere ki azonnal!”, és egyáltalán nem tűnt úgy mintha értette volna a viccet. De meg kell mondanom, egyik családtagom se tűnt úgy. És akkor újra csak fojtogatta a torkom a sírás mer be kellett men-

nem a szobámba, és a Rídl úr nagyon mérges volt, mint 1 kakas, és kapta a kalapját és elment. És azt hallottam, hogy nem megyünk Müntyenbe, más megy Müntyenbe, és Apcika nem beszélt velem, látni sem akart, de előtte még jól elabagyulált. És Banyuska is haragudott, de neki már nem jutott rajtam szabad felület a verésre. És én ezt az egészet nem értem mer az embereknek már rég nem egymással hanem a Földet veszélyeztető gyilkos robotok ellen kéne harcolniuk és különösen nem egy ilyen jóra való kisfiúval mint amilyen én is vagyok, akiben csak a rosszat látják mindig, és nem a jópofa, viccelős kedvű fijatalt. Micsinájjon az ember, ha ijen a természete neki? Elpusztíthatatlan ez a természet pedig mindég vernek engemet, szegény kisfijút, és mégis túlél mindent az én jó kedvű természetem! Bizony, Édes Naplóm, minnyájan rám másznak, és bárcsak mindenki elmenne és csak a Lili maradna, mert ő most is behozta a hidegvizes borogatást a... izé.. a púzókámra, ahova kaptam a csapásokat, jaj... Ha 1x megnőszülök, csak a Lilit venném el, persze ha nem lenne a nő vérem, mert egy ijen lány kell nekem, érted tesó?

Így nekem az életem már nem is állhat másból, mint hogy jóvá tegyem a bűneimet. Ez vezetett akkor is amikor úgy döntöttem, hogy bűvész leszek. Ez akkor történt amikor Apcika elvitt a cirkuszba, mer biztosan megbánta, hogy úgy elvert engemet.

Kicsit csavargatta az orromat az oroszlánpisi szag, de azt is meg lehet szokni, főleg ha az ember olyan csudákat lát, mint a kötélén táncoló néni vagy a bicikliző majom. Nekem legjobban mégis a bűvész teccett, csúnya kis szőrös ember volt nagy cilinderrel és nyulat varázsolt a cilinderéből meg ilyenek. De nem mondott rá varázsigt, mint amikor Potter lefegyverző bűbájt küld (KAPITULATUSZ!) erre-arra, hanem ez csak olyan mezei mágus volt, kártyákkal trükközött, kardot nyelt, meg kirepült egy galamb a gallérjából, de csinált 1 nagyon érdekes csodát, ami megfogott! Szóval elkért egy női személytől egy karórát és még néhány órát más női és férfi lényektől és betette mindet egy rézmozsárba és a törővel miszlikekre zúzta az összeset és mormolt egy érthetetlen varázsigt és hopszlá, ott volt az összes óra épen és háborítatlanul.

Igen! Igen! Igen! Nagyon páva! Elterveztem, hogy gyakorolni fogok és ha elkészülök a varázslattal, felállítok a nappaliban egy asztalt és jegyeket adok el és megmutatom a csodát és tőlem biztosan előrébb megy a nemzet, úgyis mindenhol csak azt halom, hogy már csak a csodában lehet bízni. Hát én olyan csodát művelek, hogy az nem lesz piskóta, és azután nem fogy többé a magyar, és csak öröm lesz tőle meg nevetés, mer abból nem nagyon sok volt ebben az országban az elmúlt ezerszáz évben, mongyák.

De tényleg titokban kellett tartanom eztet a nagy tervemet és a gyakorlásról se tudhatott a família, mert megint csak az lett volna, hogy egy szegény, védtelen kisfijút lökdösnek és pofosznak és már hányszor gondoltam hogy egy ilyen kisfijúnak a legjobb volna, ha gumiból volna csinálva.

Aztat eszeltem ki, hogy rendezek egy főpróbát az iskolában és ha az jól sikerül akkor semmi sem állhat a karrierem útjába. Kihirdettem, hogy nagyszünetben óriási mutató lesz a folyosó végén a klotyónál és mindenki hozzon törekeny dolgokat mert ijete még nem láttak, az tuti. És én bevittem magammal reggel a rézmozsarat meg a törőt a konyhából, és nagyszünetben felsorakoztak előttem vagy 30-incan és adták a karóráikat, meg volt, aki mobiltelefont, meg számológépet, meg empéhármas lejácót meg ijeneket, és tették bele a mozsárba. Én meg hókuszpókusz összetörtem azokat, ahogy a bűvésztől láttam. És csiregtek-csörögtek az alkatrészek a törő alatt és láttam hogy izgulnak a gyerekek, de megnyugtattam őket hogy ők olyat még nem láttak, ami ezután a varázslat után lesz, na arra emlékezni fognak az életüknek a végéig, garantálom. És akkor megmutattam nekik a mozsarat belülről is:

- Láthatták, hölgyeim és uraim, hogy teljesen össze van törve minden!

Nagyot nyeltek a gyerekek és mind kiabáltak:

- Láttuk, láttuk! De most már varázsold vissza mindet!

- Nyugavér! Csigalom! - emeltem föl a mozsarat és szépen lassan a hátam mögé dugtam. De nem mormogtam mindenféle ostoba varázsigét mer az nem trendi, csak annyit mondtam, hókuszpókusz, és belenyomtam az ujjamat a mozsárba hogy eltűntek-e már a törmelékek. És megszedültem, mint a részeg királylány, és vártam, hogy felragyogjon a szivárvány, és dobbantottam meg fújtam. És végül már nagyon türelmetlenkedtek az ifjak és elő kellett húznom a mozsárt és akkor nagyon megijettem mer siralmas állapotban voltak a drága holmik. És óvatosan a markomba vettem egy kis fémport meg üveg-szilánkokcskát, ami valamelyik szerkentyűből maradt és visszapergettem az ujjaim között és akkor már biztos voltam benne hogy a csoda mutatvány nem sikerült. És akkor eccerre az összes gyerek elkezdett bömbölni, hogy 1 frászkarika vagyok én, és nem 1 bűvész, és hogy becsaptam őket, és hogy mindent elmondanak a tanár néninek és odahaza is a szülőknek. És akkor én már sejtettem hogy olyat ők még tölleg nem láttak, ami ezután a varázslat után lesz, és hogy arra tölleg emlékezni fognak az életüknek a végéig, de egészen más értelemben, mint ahogy én azt terveztem.

Nem telt bele egy fél óra és az Apcika megérkezett loholva, mer hívták az igazgatói irodából, és

kész volt megtéríteni a tanulóifjúságot ért kárt, és villogott a szeme, amikor rám nézett, de úgy, hogy attól rotyog a gatyó és a rotyogó gatyóból potyog a motyó. És jó, hogy a Rubikernő feltalálta a Bűvöskockát, de azér feltalálhatná az ojan kisfiúkat is, amik nem hússzövetből vannak, mert már amikor a kocsiba beültünk az Apcikával, elkezdődött a mórés. De nem is fojtatom eztet, Édes Naplóm, mer nem akarom bemocskolni a lapjaidat azzal a sok szörnyűséggel, ami ezután következett, szépebb eseteket érdemelsz te tőlem, nofene. Hidd el, én magam se nem értem, hogy lesz egy szépreményű zseniből egy szempillantás alatt egy pincsesötét lúzer, ezen gondolkodnom kell még, sokat. Megkérdezhettem volna persze Apcikát is, kézen fekvő lett volna, tényleg, ahogy mondom, de kérdés nélkül is elegendő csattanós választ kaptam tőle.

Bármilyen csapás is ért, mindég csak mosojogtam. Mér, annak is megszakadhat a szíve, aki mosojog. De ha nagyon őszinte akarok lenni, és hozzád mi más lehetnék, Édes Naplopom, tételleg nem tudom, hogy fogom eztet bírni, az ilyesmire nincs berendezkedve az idegrencerem.

Na de hátrább az egerekkel! Hát így végződjön egy csodálatosan indult bűvészpálya? Ilyen szégyenteljes felsütéssel? Ne már! Ez olyan olcsó!

Délután Leviéknél voltam. Mindent elmeséltem neki a cirkuszi bűvésről és a nagy álmomról.

- Hát a kardevésből mi lesz? - kérdezte a végén a Levi. Montam, hogy igaza van, megpróbálom, ha annak a kis embernek ment, nekem se lesz gond. Akkor Levi aszonta, hogy ách, nem fontos. Akkor összevontam a szemöldököm és rákijáltottam, hogy ne nézzen engemet gyáva gilisztának, azonnal hozzon be egy kést a konyhából. Hozott is egy közepest, fekete nyele volt, vágott, mint a borotva. Mingyár a számba dugtam, megpróbáltam lenyelni, nem egyben persze, rágcsáltam kicsit, de nem ment le, és akkor csúnyán elkezdett vérezni a pofám, mert sok helyen elvágta belül a kés, és akkor már a Levi kijabált:

- Hagyd abba, hagyd abba, dolmányos varjú vagy te, nem bűvész!

És arra begyütt a Levi anyakája, és sikoltozott, hogy vért hányok, és megnyugtattam, hogy nem, nyugodjon meg, csak levágtam véletlenül a nyelvem felét, és akkor elájult. De leöntöttük a felmosóvödörben habzó mosószeres vízzel, és akkor felült és hívta telefonon a Banyuskát és remegő hangon kérte hogy ha lehet, jöjjenek értem és vigyenek haza mer neki magasat nyom a vére, és neki nyugalomra van szüksége, nem egy kis fijúra aki kivágja a saját nyelvét.

Megjött a Banyuska, a Levi meg elmesélte az egész kardnyelést töviről-hegyire, tessék, és ez az áruló az én spanom, brávo!

A Banyika kinyitotta velem a szájamat és nem akarta elhinni, amit lát, de igyekezett tartani magát a Levi anyukája mijatt, akinek már olyan magasra nyomakodott a vére, hogy kénytelen volt lefekünni a padlóra és csak sóhajtozott hogy meg fog halni. És a Banyuska nem merte magára hagyni amíg haza nem jött a Levi szülőatyja. És akkor Banyuska hazaindult velem és a liftben aszonta, őt már az se nem érdekli, ha elfognak és felkötnek, mint egy csavargó zshiványt. De tuttam, hogy nem gondolja komojan, mer magához szorította a fejem és sírt, és különben se kellett volna izgulnia az én felkötésem miatt mer néhány éve arra az elhatározásra jutottam hogy megpróbálok öröké élni, és örömmel jelentem, eddig sikerült.

Beni kocsit vezet

Darabos Barna. Így hívják a Böske új szerelmét! Már a neve sem áll jól, mégis mi jut eszébe az embernek a darabos barnáról? De ha a pasast látnád, Drága Naplóm! Egyáltalán nem barna! Vörös a szakála, vörös a haja és rőtfejú rőfösnek csúfolják a háta mögött, mer ruhaüzlete van, sok ruhaüzlete, és főleg nadrágokkal kereskedik, és még a kocsija is vörös, egy nagy vörös amerikai országúti cirkáló. Apcika szerint tankolásnál felzabál egy egész benzinkutat, mármint a cirkáló, de aludni jól lehet benne bár nem hiszem hogy a Böske aludni járna bele. És ennek a vörös Barnának egészen fölállósra van zselézve a haja, mint egy taraj. De ami a legjobban idegesít benne, tesó, az a köpködés. Ez a rém örökké köpdös, én még ilyet nem láttam. Kiáll az erkélyre és leköp. Miközben felcsönget hozzánk, kiköp. Nem is értem, hogyan tuggya visszafogni magát, amíg nálunk eszi a fene. Én ezt a nadrágkereskedőt nehezen bírom, na. És kezicsókolom itt valami tévedés lesz mer ha jól emlékszem én nem azt írtam a Mikulásnak, hogy egy Tarajos Köpőkobrát szeretnék télapóra, hanem egy édes kis Királypitont és

hozzá egy zsák háziegeret hogy legyen mit ennie. Ráadásul ennek a Darabos Barnának az egyik szeme eccerűen nem mozog, ezt mingyár az első találkozásnál kiszúrtam. Bementem a nappaliba ahol ő meg a Böske beszélgettek aztán hozzáléptem és jól megnéztem, micsoda egy alak! Böske integetett, hogy mennek a fenébe, de tuttam, hogy nem meri hangosan mondani és azér se mozdultam.

- Na mizu-mizu, kisöreg? - kérdezte a Darabos nadrágáros

- Nem vagyok öreg - feleltem - az öreg a Böske, mer a Banyuska is aszonta délután hogy legyen nagyon kedves a Daraboshoz, mer már 25 éves és ha így megy tovább senki se fogja elvinni, és akkor mehet boszorkánynak az erdőbe egy fa odvába mer örökre vénlány marad. És azér ijen nyálas meg nyályas most magával, teccik tudni, miközben az ő szegény kis öccsét meg tudná fojtani egy kis kanál vízbe.

A Böske feje egészen vörös lett, jól illet a színe a Darabos szakállához, de a Darabos csak röhögött.

- Milyen muris kis manó vagy te, öregem, tutira komálom a borzas kis búrátat!

- Nem vagyok manó - montam, de én se nem lettem mérges -, manó az a Dobbi meg a Sipor ha olvasta a bácsi a Herripottert. De magának a foga mér csillog úgy, mint aki aranyat evett, láttam az előbb, mikor nevetett, pénz van a fogaiban?

- Sok pénz - mosojgott a Darabos.

- És az egyik szeme is azért nem mozog, mer beöntötték aranyba? - kérdeztem amire már nem mosojgott a Darabos, mer tényleg merev volt az egyik szeme és tompán csillogott és biztosan fáj neki hogy észrevettem.

- Neveletlen kölyök! - villantotta rám a szemét a Böske -, eriggy kifelé, vagy hívom a mamát!

Egy kicsit elmentem, hanem asztán megin hamar visszaaraszoltam mer izgatott engem az a mozduatlan szem. Hát addig-addig nésztem míg a Böske már idegrohamot kapott.

- Ugyan Benikém - szólított meg olyan mézes-mázosan, hogy a fenekem is összeragadt tőle -, volnál olyan aranyos és hoznál be nekünk egy kis süteményt?

Kirohantam, szóltam Banyikának mit akarnak ezek odabent aztán visszarohantam és egészen közel mentem a vendéghez, hogy még jobban lássam a merev tekintetét. Porbálja csak mozgatni, mingyár elkapom én a szemgolyóbisát! És akkor a Darabos szájában nyál csillant, biztos ideges lett és köpni akart, ahogy szokott, és csak forgatta a nyálát a nyelvével körbe-körbe, agresszív harapásokkal. És akkor jött a Banyuska egy tányér zserbóval és a Böske mutatta neki némán hogy én nem vagyok normális. És akkor kihívott magával a Banyuska és monta hogy borzasztó neveletlenség a vendégbe belebámulni.

És akkor toporzékolni kezdem, hogy de mér nem mozgatja a másik szemit a Darabos. És a felnőttek néha végtelenül ostoba módon tudnak viselkedni mer a Banyuska pusztán csak annyit felelt erre, hogy mennyek lefeküdni, mer késő van, ahejett hogy megmonta volna hogy mér nincs beüzemelve a Darabos fél szeme.

Én akkor elmentem lefekünni de nem hagyott nyugonni ez a dolog a szemmel, nekem eztet világosan is látnom kell, kutyaúristenit, ez tudománytechnikai kérdés. Lehet hogy a Darabos egy Terminátor, akit visszaküldtek a jövőből hogy megmencse az emberiséget egy pusztító erejű galaktikus támadástól? Vagy ő a Robotzsaru, aki régen ember volt de később kiborgtestet építettek az arca köré? Vagy eccerűen csak egy alakváltó a Transzformerszből, aki Optimusz fővezér parancsára vár?

Nekem eztet ki kell kutatnom.

Mivel tuttam hogy vasárnap este elviszi a Böskét a dunakanyarba kocsikázni, lett egy örült 5 letem. Délelőtt aszontam, átmegyek a Levihez jáccani. Által is mentem egy időre, de a Levi egy hülye volt, mert a szülinapjára kapott egy számítógépet és azóta ottan ült és fel se kelt, hogy egy kicsit végre az igazi életét is élje. Csak monta már messziről, hogy ő már tegnap óta fenn van a fészbúkon és azóta hüje posztokat kommentel vagy mi. Eszébe se volt lumpolni, végleg beszippantotta a mátrix. Hát süljön ki a sze-

mem forró zsírban kevés hagymával, ha mostanában átmegeyek jáccani ehhez a tökkelütött Neóhoz.

Ebéd után halálosan unatkoztam. Az egész család aludt, az egész város aludt, csak Benike volt ébren az egész Kontinencsen. Lebattyogtam a nappaliba, feltárcsáztam egy számot. Egy bácsi vette fel, álmos volt a hangja.

- Halló, ki az?

- Szép napot! - mondtam határozottan, jó öblös hangon. - Meghozták a fát?

- Milyen fát?

- Az akasztófát!

Lecsaptam a telefont. Be kellett tapasztanom a számot, nehogy a hangos röhögésem felébressze Banyikáékat. Megint tárcsáztam valakit.

- Elnézést, telefonvonal ellenőrzés! A vonalak tisztaságát vizsgáljuk. Kérem, ismételje utánam: Gamba.

- Gamba.

- Hogy mondta?

- Gamba.

- Bújj a valagamba!!!

Zsutty, lenyomtam a telefont. Nagyon jól szóra-koztam. Kár, hogy ojan hamar eltelt a délután. Ipari mennyiségű állatság ragadt bennem.

Böske már 4 órakor tűkön ült pedig Darabos csak 6-ra ígerte a jövést. Orrfacsaró tavaszillata volt a nő véremnek. Megmutatta miért: valami sprével

fújta be magát. „Tavaszi virágmező” – ez volt a deodorra írva. Rügyet hánytam.

Pontban 6-ra megérkezett Don Kihóte de la Banzsa. Leült a nappaliban. Mer a Böske még nem volt kész! Apcikával beszélgetett a gazdagsági helyzetéről. SZEMtelenül leültem a SZEMközti székre hogy rendesen SZEMügyre vegyem a fél kukkolóját. Még mindig nem mozgott. Akkor Apcikának csörgött a mobilja és elnézést kért és kiment. Közelebb húzódtam a Daraboshoz és kértem hogy csukja le a mozgó szemét és akkor lecsukta és akkor kérdeztem hogy most mit lát a nem mozgó szemével és akkor aszonta, hogy „épp téged nézlek!” És akkor megijedtem és kiszaladtam, és később megkérdeztem Apcikától, hogy miről lehet megállapítani, hogy valaki hülye, és akkor az Apcika rám nézett és aszonta: „A kérdéseiről, kisfijam.”

És akkor Banyuska a kádba parancsolt és nem vitakoztam vele mer tapasztalatból tuttam, hogy a torkában egy koncerttermi orgona szól, de montam, hogy ne izguljon, nagyfiú vatyok, egyedül is boldogulok, és bízza csak rám. És én fürdés helyett gyorsan felöltöztem, és lelopakodtam a lépcsőn, és ki a házból, és lent bemásztam hátulra a Darabos amerikai cirkálójába amit mindig nyitva hagyott mer egy ijen nagyzabás kocsit senki se nem köt el úgyse. És lebújtam az ülések mögé mer a lefekvéshez nekem most cseppet se fülledt a fogam és különben is eztet

a bújást már napokkal korábban kiterveltem az okos agyammal.

Nem sokára jöttek ők is, a Böske meg a Darabos, és a Darabos ült a kormányhoz és akkor megállt bennem az ütő hogy ez meg hogy fog vezetni a fél szemével. De aztán megnyugtatott a tudat hogy a vaktyúk is talált fél szemet, és az már biztosan elég lesz a dunakanyarig.

És akkor egy nagyon nehéz utazás következett, eccer mert borzasztómód fájtak a térgyeim a hosszú megbújástól, másszor pedig hogy hallgatnom kellett a Darabos hízelkedését egész Viseggrádig, hogy ő mennyire tiszteli a női nemet, meg ő igaz szerelmet akar adni, mivel annyi nő forog körülötte de senki se nem visel olyan értéket mint a Böske, aki egy gyémánt. Elkelt volna oda egy agysebész, az fiksz, de legalábbis egy tizennyolcas karika, ámde a Böske mégis szipogva bólogatott, elérzékenyült az én hüje nő vérem és már bármit be lehetett neki adni. Ha aszongya a vörös klüklopsz, hogy a Kékestőre jár horgászni, mert ott van az ország legmagasabb pontya, azt is beveszi a nővérem, mer annyira olvadozott az agya szegínynek. És akkor a Böske aszonta hogy ő nem is érti a Darabost, mer annyi szép lány van, és akkor neki pont a Böske kell. Ezt mondjuk én sem értettem a Darabostól, mer mit eszik egy ilyen öcsitestű lányon, mikor ott van a sok csupacsöcs csaj, de lehet, hogy a fél szeme a ma-

gyarázat, mert azzal nem lát olyan jól. És akkor a Darabos felhorkant hogy mér mond ijent a Böske, amikor ojan szépen süt a nap, és fiatalok vagyunk, és boldogok, és élni jó. És akkor a Böske elnevette magát mintha tényleg az lenne a lényeg, pedig ennyi nyálba egy ámbrás cet is belefulladt volna, és a nő véremnek fogalma se volt a pasikról, mert a pasiknak a tapizás a lényeg, és a világbéke legfejjobb csak a 8-cadik a listán.

Repült a cirkáló és én borzasztóan bánni kesztem hogy eljöttem velük, mer iszonyúan fárat kesztem lenni így belenyomódva az ülésközbe, ó, hogy fáj mindenem! Lassan lement a nap és hideg keszdet lenni és a szürkületben a Darabos már nem vezetett olyan gyorsan talán mert az egy ép szeme csak a nappali világosságra volt garantálva. És akkor még az is a bajom volt, hogy kucorgott a bendőmben az ebéd, és most ért le a kaja a bélés mélyére, és nekem klotyóra kellett mennem, de nem nagyon soká, mondjuk Piliscentlászlóra beugorhattunk volna, de persze nem tutták a Böskéjék hogy ott vagyok mögöttük. És mentünk a hegyek között Visegrád felé, nemtom, mér azon a kanyargós úton, szerintem a Darabos smárolni meg csöcsörészni akart az erdőben, de én nem bírtam tovább szorítani és eleresztettem egy galambot és a fűszeres zamat mindjár felforrósította a levegőt. A kis csacsik meg csak izegtek-mozogtak ott elől, hű de kellemetlen lehe-

tett, mert mindkettő aszitte hogy a másik volt. Márpedig az én galambkáim előtt bizony a leghétpróbásabb vadászgörény is meghajlik, nemhiába fél mindenki a púzókámtól. És ahogy telt az idő, személyre szabott aromámmal egyre gyakrabban gondoskodtam az intim illatosításról és lassan a cirkálóba költözött a Magyar Galambtenyésztők Fajta-klubja. Éa akkor a Darabosnak elege lett abból, hogy ártatlanul pillangatnak egymásra a Böskével és morogni kezdett, hogy csak nem költözött be valahova hátra egy görénycsalád. És akkor mocorogni keztem mer már a könyköeim is fájtak, nemcsak a térgyeim, és a bendóm meg egyre csak kuttyogott, és akkor a Böske felsikoltott, hogy:

- Jaj, van valami az ülés alatt! Hallom, hogy mozgolódik! Jaj, Barna, biztosan egy erdei vad!

- Ne féjjen, ne féjjen! - mondta a Darabos. - Majd én megvédem az életét, Böske!

És akkor megállt az úton, épp egy hegy tetején, messze be lehetett látni a lejtőt ha jönne valaki, de a motort nem kapcsolta ki csak rátette a lábát a fékre, és hátranyúlt a karjával hogy mi a frász ez. És megmarkolta a hajam, és akkor káromkodott hogy ez valami szőrös állat, és akkor én gondoltam hogy csöppnyit mulatok ha már ennyit szenvedtem, és kicsit beleharaptam a kezébe. Na jó, talán nem is ojan kicsit, és ő akkor óbégatni kezdett, hogy „Görény ez, egy igazi görény, egy veszett görény, megha-

rapta a kezemet! Meg fogok veszni!” És előrerántotta a kezét és feltépte az ajtót és közben csúnyán beütötte a fejét de nem volt mersze elájulni. Gyorsan kiugrott, faképnél hagyta a nővéremet (ez mutatya, mennyire szerette őtet) és rohanni kezdett bele a sűrűbe, micsoda hős, egy igazi bátor Robin Húd, de még mielőtt eltűnt volna, akkorát köpött félelmében mint egy lámacsorda. A Böske meg sikoltott mint a vett malac mer a cirkáló gurulni kezdett lefelé, először csak lassan, aztán megrázkódott az a böhöm teste és egyre sebesebben falta a métereket. És a Böske bepánikolt pedig neki van 1 jogsija, és akkor megin a Beninek kellett a helyén lenni az eszének meg a bátorságának. Előremásztam és a kormányba kapaszkodtam és akkor a Böske még jobban sikoltott, hogy „Te vagy az, te senkiházi?!” én meg visszaordítottam hogy inkább aztat mongya meg, melyik a fék. De nem mondta meg csak hajtogatta, hogy „Most mi lesz, istenem, most mi lesz?”. Én meg montam, hogy mi lenne, zúzunk mint a lukinyúl, ő imádkozik és meg vezetek, ennyi, csapó. De nem lett nyugottabb, és én gyorsan gratuláltam neki a keményköpésű udvarlójához, hogy az egy igazi férfi, amire sírni kezdett, főleg mer gyűtt szembe egy bazi nagy kamion. És oldalt volt egy rét és elrántottam a kormányt és közeledett az erdő a rengeteg fával, és akkor a Böske már egészen megőrült, de komojan, csak annyi bírt kijönni be-

lőle hogy „Meghalunk, hahahahaha! (homlokéstérd-csapkorászás) Meghalunk, hahahahaha!” Montam: meg bizony, de nem most. És miközben a fák felé száguldottunk azon gondolkodtam hogy a Szupermen biztosan megoldaná ezt a helyzetet mer felemelné a levegőbe a cirkálót, de azért én mégse nem lennék Szupermen, mivel az a nagy eszével a bugiját a nadrágjára veszi. És akkor megragattam a keziféket, de nem tudtam egészen felhúzni, mert az nem gyerekeknek készült. De lassultunk kicsit és már nem haltunk meg akkormikor nekicsapódtunk egy fának, csak a Böske sikított még mindig mint az olajozatlan vaskapu. És jobbnak láttam kiszállni, nemcsak a Böske miatt, hanem valami nagyon nyomta az ülepemet, és nem az, amire gondolsz, Édes Naplóm, mer arról egészen el is feledkeztem, hanem, láss csodát, amikor benyúltam magam alá, valami gömbölyű keményet tapintottam és amikor előhúztam akkor egy kicsit megijtem, mer egy üveggolyó pihent a tenyeremen. De hogy jobban szemügyre vettem, hát a Darabos Barna nézett velem farkasszemet. Akkor veszthette el a szemgolyóbisát amikor bevverte a fejét. No de most már nem volt mit tenni, odaattam a Böskének hogy tegye el emlékebe, mer más neki úccse nagyon marad ebből a beszari Robin Húdból.

Beni vendéget fogad

A Bruhászi doktor sokáig vizslatott engemet meg a Böskét a cirkálóbaleset után, nem rázkódott-e meg túlságosan az agyunk. Aztán receptet írt és elküldött a gyóccertárba. Izgalmas kirándulás lett, mer amint odaértem, hívták a patikusst, hogy feldobta magát a felesége ájulásból kifojólag és siessen haza. Akkor a patikuss aszonta, hogy „Beni, el kell mennyek, de egy gyóccertár sose nem lehet zárva, ezér te itten maracc és megmondod mindenkinek hogy tíz perc múlva gyövök de semmihez ne nyújj, értetted?”

Megnyugtattam, hogy fel se állok a székről míg vissza nem tér, és ültem is mikor elment. De asztán ásítottam és aszitem leesik a fejem. Szerencsére akkor becsoszogott egy néni hogy hol a patikuss és én montam hogy elment de talán én is szolgálhatok valamivel. Nagyon gyanakodva nézett rám, és montta hogy tuggya ki vagyok, egy igazán balhés kölyök, és még megmérgezném, amijen jó hírem van.

Montam neki, hogy amennyire vén, hamarosan így is úgy is megmurnyál, a kérdés csak az, hogy akarja e még ma a meghalást, mer egész biztosan

feldobja a ráncos talpát, ha nem bízok a Beniben és nem fogad el gyóccert tőlem. Úgy tűnt, átment nála a szűrőn amit montam, mer azonnyomban elkezdett nézelődni köröskörül az üvegek közt. Meglátott két üveget, gyorsan felkapta aztat és letett az asztalra 5-cáz forintot. Az asztalon még volt pár üveg víz és cukor is és megkérdesztem a nénit hogy ne keverjek-e a gyóccerébe cukrot, mer én is úgy szoktam. És akkor felcsillant a szeme, hogy ingyér kaphattya a cukrot ugyebár a maji cukorárak mellett és bólogatott. És akkor belekevertem a cukrot a foadékokba és figyelmesztetem, hogy először a kéket igya meg és utána a fehéret és ő + is itta szép sorba és egy pillanat alatt egészen nagyon rosszul lett. Bekékült, mintha tintát ivott volna és forgott a szeme nekije mint a körhinta, és csóri nyanya egész profin nyomta a csuakka-hangot. És akkor kiszalattam az uccára hátha jön már a patikuss, de nem jött, csak egy lány jött aki panaszzkodott mer szálka ment a kezébe. És akkor meglátta a nénit a földön fekve akinek hab gyött a szájából és hörgött és montam a lánynak hogy oda se neki, 1 új gyógyszart próbált ki a kedves vevő és most szokja.

Montam a lánynak hogy én kiveszem a szálkát egy késsel a tenyeriből de ne mozogjon mer akkor vér fog fojni. A lány elsápadt de becsületére legyen mondva tényleg + se mozdult és ennek ellenére mégis minden csupa vér lett mer belevágtam itt ott

a kezébe és amikor már egészen összevérződött a patikuss új szőnyege akkor montam a lánynak, hogy szalaggyon haza a mamájához és engeggye neki bekötni a kezét. Akkor meg jött egy fíjú hogy fáj a foga és fájdalmat kellene csillapítani. Öntöttem neki gézlapra kloroformot és montam szagolja, szagolja, de rendesen szagolja ám, akkor nem fog neki fájni és szagolta és elvágódott a padlón és tényleg nem fáj már neki semmi. És akkor nagyon éhes lettem és eldöntöttem, hogy nem várom meg a patikusst, hanem előcipeltem a sarokból a csontvázat. És beültettem a székbe és ráadtam a patikuss fehér köpenyét és a kezibe tettem nekije 1 orvosságos üveget és csináltam két papírgalacsint és bekentem foszforral és betettem a koponya szemüregébe. És még én is megrettentem, amikor rámnézett a csontváz, borzasztó egy látvány volt, na! És nem volt kétségem afelől, hogy itt nem lesz betörés, kényelmesen hazamehetek ebédezni, merhogy még vendégek is gyünnek hozzánk ebédre, tuttam jól, és a vendégségről nem illett volna lemaradnom. Amikor kiléptem a gyóccertárból láttam hogy egy néni jön gyógyszerért és gondoltam majd vár. És még hallottam, ahogy belép az üzlethejségbe és nagyot sikolt és puffan a teste, gondoltam, biztosan megijett a csontváz lángoló túlvilági szemeitől, de jó helyen van már a kedves vevő, a patikuss majd tuggya, mit aggyon neki újraélesztésre.

No kérem szépen, a kislányok igazi haszontalan dolgok a világon és egyáltalán nem lehet őket annyi mindenre használni mint a kisfijúkat. De, Édes Naplóm, én egy ojan kislányt kaptam egy délutánra, aki nem csak zavaró tényező volt a haszontalanságával, de eccerűen néhány óra alatt egészen leszívta az agyamat.

Sárika maga volt az éjhomáj. Van rá egy huszasom hogy ha beütöd a keresőbe a „sötétség” szót, őt dobja ki elsőként a gugli.

Sárika és a mamája pontban délben állítottak be hozzánk. Banyuskának, miután délelőtt végignyalta a kecót a nővéreimmal és ebédet rittyentett, annyi ideje maradt, hogy leoldja a derekáról a kötényt.

- Jaj de rég nem találkoztunk Magdikám! - csapta össze a kezét, és megölelgette Sárika anyukáját,

aki csúnyán meghízott mióta nem láttam és most leginkább egy rózsaszín felhőre hasonlított. A kislánya is talpig rózsaszínben cicomázott de neki legalább nem voltak felpumpálva az ajkai. Magdi néni szája ugyanis olyan vastag volt, mintha csalánt nyalogatott volna.

- Feltöltetted szilikonnal? - vették körül mingyár a nő véreim és egészen odavoltak a gyönyörtől hogy egy kacsacsőrű emlőssel ebédelhetnek.

A kacsacsőrű emlős végül engem vett célba.

- Egyem meg a szívedet, de megnőttél! - szorongatott halálra (bagó mongya verébnék!) és ahogy kinézett, el is tudtam róla képzelni ahogy vörös szájjal rágcsálja a szívemet.

- Anyúúúúú, az ki az? - mutatott rám Sárrika.

- Beni.

- Hol?

Egymásra néztünk a nő véreimmel. Mingyár tultuk, hogy nemcsak a szépségét örökölte a mamájától. Az eszét is.

- Anyúúúúú - nyivákolt újra Sárrika. - Kimehetünk a Benivel jáccani a másik szobába?

- Ki.

- Hát én meg a Beni.

Úgy tűnt, ez lesz életem leghosszabb délutánja.

- Apúúúúú... izé... Anyúúúúú!

- Tessék, kislányom.

- Szólsz, ha kész az ebéd?

- Igen, kislányom. Beszélgetünk egy kicsit a Benike anyukájával, aztán eszünk, jó?

- Csudijó, csudijó!

Sárrika mindenre ezt mondta: csudijó. Körülnézett a szobámban: csudijó. Leült az ágyamra: csudijó. Kinézett az ablakon: csudijó. Mindezt düledt szemekkel, csúzliszájjal, rózsaszín szalaggal a szénaboglya hajában. Aztán egyszer csak rám nézett:

- Játsszunk egy kicsit ZhuZhu hörcsöggel? - kérdezte. - Kockás masni van a nyakában.

Megadóan bólintottam.

- Csudijó! - tapsikolt és előhúzott a zsebéből valami csófatag szőrtrutyót. Ha bekapcsoltál rajta egy gombot, akkor nyifogott meg topogott. Zsír! Kínzón hiányzott már ez a diszkrét hello kittys fíling az életemből.

- Nézd csak, csillogós karkötőm is van! - mutatta a csuklóján ragyogó borzalmakat ez a pink bociba. - Csudijó, ugye?

Föltételezem, egy kohászbakkanccsal jobban elbeszélgettem volna mint ezzel a zsugorított Hanna Montánával, de ha az embernek nincs választása!...

- Szupercukiság - nyögtem, és komojan undorodtam magamtól.

Ez a Sárrika tipikusan az a kiscsaj volt, akit a suliban mindenki rühell és akinek a Csingilinges tolltartóját Bécsben veszik, és ha visz egy zacskó cukrot, senkit se nem kínál meg belőle csak azt nyá-

vogja: „aszonta az anyukááám hogy ne aggyak be-
lőle másoknak!”

Az ijen kis taknyokat elég rendesen meg szoktam ruházni odabenn a ziskolában, de a vendégét azért mégsem ütheti agyon az ember! Pedig ojan volt nekem elviselni ezt a vinnyogó bocibabát mint Edmundhillarinak megmászni a Himaláját, csak nekem közben senki se cipelte a cuccomat, ha érted mire gondolok, tesó. Most például váltig állította a Sáríka, hogy „jó caftos paradicsonyos kápi lesz az ebéd fasírdal”, pedik nemtom honnan vette, mer én egész másról tuttam, krupliról főtt marháról meg spenótról, amit sose nem szerettem, mert az mindig olyan volt mintha Shrek rátüsszentett volna a tányéromra. Az nem lehet az ebéd, monta ez a rózsaszínbe öltözött texasi láncfűrészkes gyilkos, mer aszt ő utálja, és akkor ő „kalbászos kenyírt” fog enni. És próbáltam ugyan neki megmagyarázni, hogy nincs hervasztóbb annál, mint amikor egy habos babos Barbie-ruciban feszítő kislánynak hentesüzletszaga lesz a kolbásztól, de tojt ő magasról az én dumámra és aszonta, akár bort is iszik hozzá, amit nem hittem el mer kisgyerekes túlzának gondoltam. De ő monta, hogy ivott már pálinkát is, mer mostanában az apukájája is iszik pálinkát, és azt gondolja, mármint az anyukája, hogy egy felnőtt egyén minél inkább eltávolodik a gyerekkori álmaitól annál erősebb alkoholtot fogyaszt. És ha ezt vesszük akkor az apu-

kájának már spirituszt kellene innia, mert sose nem lett belőle állatorvos, csak egy nyomdácégnél szervező, de már így is ő a család legmagasabb alkoholfokú tagja, és a Sárrika mindig fél ha a papája rágyújt mer a mamája aszonta egyszer hogy „apádnak már a lehelete is begyulladhat, annyira el van ázva”.

Éreztem hogy tennem kell valamit mer kesztem Sárrika mellett elsárkányosodni, és a végén már úgy éreztem, hogyha nem intézem el rögvest egy pék-lapáttal, akkor örök életemben haragudni fogok magamra.

Megfogtam a ZhuZhu hörcsögöt és felszakítottam a hasát a körző hegyével hogy lássam, mitől futkorászik meg nyifog. És akkor a Sárrika bőgni kezdett, ó istenem, ezek a lányok ojan gyerekek! És akkor kiszettem a hōri gyomrából egy apró szerkezetet, abból jött a hang meg az futtatta, és akkor a Sárrikának már a taknya-nyála összefojt és úgy monta:

- Odamegyek az anyához és megmutatom neki a kivégzett ZhuZhut!

- Ne menny oda, Sárrika.

- De az emberek oda szoktak menni a mamájukhoz ha fájdalmuk van.

- Lehet, de te most azért mégse menny oda hozzá.

- Mér?

- Szereted őt?

- Aha.

- Akkor ne menny oda mer meg fog halni.
- MÉR?
- Ijettében. Ha megláttya a kibelezett hörcsögöt.
- Jaj!
- Inkább jáccunk valamit.
- Mit?
- Kalózt. Ha kalózfíúnak leszel öltözve akkor megszöktethetek és a hajómra vihetlek.
- Jaj, ez csudijó!

Elővettem az arcfestéket és feketére kentem a képét. Kanyarítottam neki egy kalózszerkót a szekrényemből, tavaly farsangkor Dzsek Szperó kapitány voltam a Karibtengerből. Eltettem a jelmezt, az ember nehezen válik meg ijeszitől. Végül levágtam a haját egy ollóval, hogy még fijúsabb legyen a kinézete neki és a végire egész ijesztő lett a kis nokedli feje, és szóltam neki hogy hallgasson, mer csak úgy tudom kicsempézni a házból, és azt alig bírta ki. És amint kiértünk, csacsogni kezdett mint egy gyagyás csivava, és monta, hogy a mamája nem nagyon fog örülni a szöktetésnek, de lehurrogtam és kértem hogy csendesebben legyen, mer már a kinézete is borzasztó és a legszívesebben Batman maszkban járkálnék vele mindenhova. De ő egyre csak hajtogatta hogy engedéjt kellett volna kérni a mamájától, és én mondtam hogy na akkor sose nem lett volna belőle igazi kalóz ha a Magdika nénin múlik. És figyelem, Drága Naplóm, ezek örök böl-

csességek a gyerekek számára! Mint például az is hogy ha a mamád haragszik a papádra, semmiféle képpen se hagyd hogy megfésüljön, vagy az, hogy ha egy macskát szeretnél, előbb egy lovat kérj. Okos gyerek az ijesmivel tisztában van, de Sáríka ugyan nem egy okos gyerek. Viszont nagyon jó kalóz lett volna ha nem kezd el esni az eső. Mer akkor lefojt a Sáríka képéről a festék és akkor már tényleg úgy nézett ki mint Freddi Krúger a Rémálom az Elm utcában című filmből és kénytelen voltam hazavonszolni és elbújtatni a szobámban. És akkor lementem a nappaliba ahol már megvolt terítve és kérdeszték hogy hol a Sáríka és montam, hogy jaj, elveszett. És akkor felpattantak és szempillantás alatt forró partyhangulat uralkodott el a konyhában mer mindenki ugrált fel le és kérdeszték hogy hol vezett el. És montam hogy az utcán úgy kábé 1 kilométerre de ne 1 kislányt keressenek hanem 1 kisfiút mer le lett vágva a haja nekije és az én ruháimban van. És láttam a tortát a konyhában, és kérdesztem hogy van torta is? De senki se nem felelt csak rohantak keresni a Sáringyót és csak a Zsuzsika maradt ott és monta hogy én egy nagyon gonosz gyerek vagyok és én megvontam a vállam, hogy szerintem nem, és kértem egy szelet tortát. És akkor a Zsuzsika elhúzta előlem a tortát és nagyon csúnyán nézett rám, és akkor hallatszott az utcáról a Magdi néni síró-rívó óbágotása, hogy ő mehentehen meghal ha

nehem tahaláhájáhák meheg nehekihi aha kislehá-
nyát...

Mivel kezdtem kínnón éhes lenni, elárultam a Zsuzsinak a Sárinci rejtekhelyét. És akkor Zsuzsika elszalatt és nem sokára üvöltést hallottam az emeletről és dobogást és jöttek le és hozták a Sárikát és akkor a Magdi néni gyűlölettel monta nekem hogy nálam aljasabb kiskrapekkal még nem találkozott. De tévedett mer a zsebembe nyúltam és kivettem a Sárinci szép aranyszőke haját és odanyújtottam neki hogy tessék, megmentettem a kislánya frizuráját. És akkor nemhogy megköszönte volna hanem elkezdett hápogni, hogy vizet kellett rá fröcskölni hogy ne áljuljon el. És akkor ő aszonta, hogy azonnal hazamennek a Sárikával és indult is ki-fele ez az ostobenkó plázalédi és húzta maga után a

bocibabát, aki szobrot érdemelt volna Japánban a Fudzsi hegy lábánál amiér bearanyozta a délutánomat. És jajveszékelve meg szégyenkezve kísérték ki a Banyuskáék én meg addig megfogtam a tortát és felvittem a szobámba és magamra zártam az ajtómat és elé húztam az íróasztalt és az elé az ágyamat és ráállítottam két polcot és legfelülre a tükröt. És mikor a Banyuska be akart jönni akkor megbillent a tükör és azt ő látta a résen keresztül és elkaptam a tükröt de montam neki hogy ha beljebb mer jönni akkor nem fogom meg a tükröt és egész biztosan szilánkokra törik. És azt már inkább nem kockáztatta meg, hanem monta, hogy megvárja míg hazajön az Apcika és akkor majd lesz nemulass.

Hát most várjuk Apcikát és én nagyon kíváncsi vagyok, meddig tart ki élelem gyanánt egy torta.

Beni utolsó gyufaszála

Családi fészek, de pocsék hej lettél! Viharmadarak tépdésnek a csőrükkel és néha betér hozzám egy barlangi medve is hogy jól elagyabugyáljon!

Érthetetlen ez az egész, mér is mongyák mind, hogy semmirevaló kölyök vagyok hisz minnyájuknak megvannak a hibáji. Különbén is jócsomó dolgot az ember csak a saját keserű tapasztalatai után tudhat meg, és csak a vak nem láttya hogy ha bajt is csinálók azt soha nem akarattal csinálom hanem mindig csak véletlensékből. De akkor mégis mér szúrom a szemükben a szálkát? Összetör a szívem mindik ha erre gondolok.

Ah, filléres hálivúdi érzelmkatyvasz! Félre veded, jöjjön az Élet!

Az úgy történt hogy 3 nap múlva kénytelenek voltak kiengedni a szeretteim (SZERETTEIM????!!!) mer a Böske diplomaosztója volt a közgarázdákodási egyetemen és az mégiscsak egy családi ünnep, hiába nem vagyunk család, mer engem örökké elmondanak a világ legbalhésabb köjökének és valahogy nem érzem azt a nagy szeretetet, micsinájjak.

Csak 1 példa: ma átmentem a Levihez és vittem neki gumicukrot mer azon imád rágódni és náluk most nagy ünnep van mer a Levi mamája egy édes kicsi gyerekborjat ellett és igaz hogy a kis purdé a nyomi fejével kiköpött úgy néz ki mint a Mazsola a Futrinka uccából, de + kell zabálni ahogy ott picsog a pólyában. És a mamája éppen szoptatta a belével, nem, a kebelével, és szegény kis csóringér összevissza fingerlizett a pelenkájába a kajától amit reggelire tolt, és megsajnáltam. És amikor a Levi mamája kiment a konyhába törlőkendőjért, akkor én bedugtam egy gumimacit a babinak és a kis buta egybe le akarta nyelni aztat és persze hogy majnem megfullatt. És a Levi mamájának a fejére kellett állítania a babikát és miután visszahozta az életbe, nagyon határozottan arra kért hogy mennek haza mer neki magas a cukra (esztet nem értettem mi köze a gumicukornak a hazamenéshez de nem kérdeztem semmit se nem).

És engem odahaza nem ám szeretettel fogattak az enyéim a véreim! Hanem? Órjási szidással! Mer mér? Mer jót akartam 1 kisgyereknek? Sose kaparnak a dolgok méjire a véreim, ez a nagy baj velük!

Nekem már csak te marattál, Édes Naplóm, meg a Levi, de az egy kicsit sügér, ezt mindketten tuggyuk, tesó. Most mondd meg, mije gyerek az, akinek a kedvenc játéka 1 szörnyű elemes kígyó? Elárulom, most elkunyeráltam 3 napra tőle hogy egy

kis hangulatot csinájjak odahaza de aztán elment tőle a kedvem, + fürdeni kellett + öltözni mer a Böske ebéd után diplomázott, az angyalát nekije. És arra puccba vágta magát az egész nagy családja mer az nagy dolog, a diploma, a Bözsi képességejével, ugye.

Benn az egyetemen már egy tűt se lehetett leejteni mire odaértünk és énekelt az egyetemi lánykórus vagy mi a szösz de elég unalmas volt. Elképesztő, egyesek mit tolnak egy tízéves agyába! És akkor a zsebemben kotorásztam és véletlenül megmarkoltam a rémisztő fekete kilgyót és ki kellett vennem a zsebemből hogy + nézzem egybe van e még. És akkor egész véletlenül megnyomtam a farkán a gombot és megmozdult a kezemben és ijedtemben kiejtettem. És akkor elindult tekergőzve a lábak között én meg utána és ha nem láttam, akkor csak a sikoltozást kellett követnem és a nők felugrottak a férfiak ölébe és a kórus alatt is végigtekergőzött a kígyó és nagy sipákolás lett a szép kórusműből és a fiatal hölgyek mind leestek a dobogóról. A karmester azt üvöltötte hogy ki művelt ijen gyalázatot és akkor végre utolértem a kilgyót de Apcikám is engem. Megfogta a vállamat és kivitt az előtérbe és a bejárat mellé állított és aszonta „Beni kerseres csapás vagy te a családnak, a Tatárjárás hozzád képest egy könnyed nyáresti grillparti volt, micsoda szégyen vagy te, kész vagyok az eszemmel,

nem tudom mi kezdjek veled, te!” És monta, hogy ott várjam meg az ünepség végét az ajtó mellett különben szíjat hasít a hátamból, ó de kedves!

És akkor megláttam egy kislányt fehér sejem ruhába és finom csipkekesztyűkkel és a hajában rózsaszínű szalaggal és még az én kérges öreg szívem is megdobbant mer igen csinos leány volt az ismeretlen. Nagyon soxor és erőssen ránéztem és ő éppen olyan soxor nézett rám, hogy a végén már beleszédültem a nagy szemezésbe. A hüje Levi biztos aszonta volna hogy keményen ráálltam a csajra, de én tényleg csak töprengtem hogy mi a fontos ha az ember szerelmest választ: feszes mell vagy eszes fej. És persze azt azért én is nehezen viselném ha a száját kinyitva kihallatszana a patadobogás de az se mindegy hogy mennyire szép, az én koromban már inkább ez számít, szóval nem baj, ha bambanő - ha bombanő.

Asztán kiderült hogy csak a szülőanyját várta aki a retyón volt és aztán + fokta a kezét a néninek és felszívódott ami elég rosszul érintett. Kimentem az ajtón és lesétáltam a dunapartra és elnéztem a hajókat miközben az elrontott életemen gondolkodtam és elmorzsáltam egy könnycseppet. És nagyot sóhajtottam és rámentem egy hajóra és a vizet néztem hogy nem kéne e beleugrani nagy bánatomba, de marha hideg lehet így december elején gondoltam és végül nem ugrottam bele. És akkor jött egy

egyenruhás szakállas ember és kérdeztem hogy mikor indul a hajó és monta hogy már elindult és akkor felkaptam a fejem és láttam hogyan suhan el a távolba az egyetem épülete meg a hidak meg a parlament meg a margitsziget és akkor montam, hogy kérem szépen én szeretnék visszamenni, ami-re nevetett és aszonta hogy „Maj vársz 1 kicsit!”

És akkor kimentünk a városból és nekem a könnyeim potyogtak de nem akartam mutatni hogy sírhatnékom van úgyhogy füttyültem de elég hideg volt a füttyüléshez és végül szóltam a szakállasnak hogy ha odafagyok a korláthoz az az ő bűne lesz. És akkor morgott és levezetett a fűtött hajótérbe ahol sok ember fényképezte a parti fákat. Láccott, hogy nem idevalósiak és nagyon érdeklődve néztek a kék öltönyömet és akkor elmeséltem nekik hogy én vagyok a világ legbalhésabb köjke, egy igazi bandita akitől a saját csalággya is szabadulni akar de ők ott a halyón most csak tévedésből vittek magukkal satöbbi satöbbi. Tátott szájjal hallgattak, és a végén megszólalt az egyikük:

- Szorri, vi dont ándersztend!

És akkor tuttam, hogy egy szót se nem értettek az egészből. És akkor a szakállas odaadta a mobilját hogy hívjam fel a szüleimet és adott egy almát hogy egyem meg mer hosszú lesz az út Esztergomig. És akkor megettem az almát meg felhíttam a Zsuzsit mer csak az ő számát tuttam fejből és montam neki

hogy hajón vagyok és megyek a dunán. Erre sikított és montam hogy elájulni most nincs idő és ne iszguljon mert este visszaérkezik a hajó Esztergomból és a szakállas súgta hogy pontosan éjszaka tizenegyre a hajóállomáson leszünk nincs mér izgulni.

És nemsokára kikötöttünk Eszter Gomba és monta a szakállas hogy egy óra múlva indulunk vissza Pestre és legyek ott pontosan és bólintottam. És láttam 1 cukrászdát és bementem és fransziakrémset kértem.

- Hányat? - nézett rám az eladónő.

- Ja, ha hányat akkor nem kérek - röhögtem de a nő elég fancsali maradt, nem mondhatnám hogy egy törékeny szépség volt, a mosolya mint a T-Rexé, úgyhogy gyorsan aszontam: - Úgy kilencet kérek szépen.

Mikor becsomagolta, nagyon udvariasan megköszöntem és ki akartam menni de akkor úgy elkezdet kiabálni mintha megijedt volna egy jetitől.

- Hát a pénz hol van, köjök?

Erre elmeséltem neki hogy elvesztem és nem ettem reggel óta csak egy almát és visszahejesztem a rémeseket a pultra és nagyon szomorúan kimentem. De akkor ki jött velem szembe??? A Zsuzsi meg a Lili meg a nyomukban lihegett a Bruhászi doktor.

- Istenem, Benibenibeni - ölelt magához a Zsuzsi és a Lili, de szerencsére a Bruhászi nem ölelt meg,

mert akkor mindjárt meg lehetett volna engem tölteni nutellával csokis palacsintának. És a nő véreim monták hogy a Banyuskájék idegösszeroppanást kaptak és a Bruhászi doktor volt ojan jó és elhoszta a nő véreimet Eszter Gomba kocsival és hogy semmirekellő haszontalan drága köjök vagyok és a szemejik vörösre voltak sírva. Mekkérdeztem tőlük hogy min aggódtak, mijattam aggódtak vagy mer el kellett gyönniük ijen messzire a téli zimankóban, és hogy hagytak e nekem a vacsorából mer felfordul a gyomrom az éhezéstől. És akkor a Bruhászi a kocsijába tessékelt bennünket mer már így is késő volt és én nagyon hálás voltam neki, a drága zsírfinak, és megsúgtam neki hogy visszazsírom majd, ha már nem lesz, mer elviszi az elhájasodott szíve.

Sötét volt már amikor hazaértünk és Banyuska sírt és Zsuzsika sírt és Lilike sírt és kérdésztem hogy a Böske mér nem sír, és monták hogy bulizik a diplomás tanyatársaival, és azér én egy kicsit elszotyolásodtam, hogy a nő véreimet nem is érdekli a zöcsce sanyarú sorsa. És még az Apcika is kiüzente, hogy meg fog kötözni mer máshogy velem nem lehet együtt élni de végkimenetelnek kaptam csirkecombot és befaltam és hirtelen tele lett a bélésem. És hiába kültek aludni csak ténferegtem éberen, és be-bekukkantottam ide-oda, és a gardrób-szekrényben találtam két vadonatúj korcsoját amik épp akkorák voltak mint az én lábam és az egyik-

ben volt egy nagyon szép toll is belegravírozva hogy Benike. És akkor hallottam kint a mozgást és a Böske jött haza a buliból és elmeséltem neki az Eszter Gombot meg a hajókázást, és akkor nyomott egy barrackot a fejemre. És montam neki hogy még van itt egy titok és montam hogy mit láttam az előbb a gardróbban, a korcsoját meg a tollat a nevemmel és hogy vajon mér nem van nekem adva ha úgyis nekem lett csinálva. És akkor Böske arca elszürkült és aszonta: „Szomorú egy alak vagy, Beni!”, de pedig sohasenem vagyok szomorú csak ojankor ha az Apcika aszongya: eriggy a szobádba és várd meg míg jövök - na ijenkor komoj és gondolkozó szokok lenni.

Fapofánál hagyta a Böskét és tettem tovább az esti sétámat amikor eszembe jutott, talán épp a korcsojáról meg a tollról :) hogy a dagadt télapó nem fog tudni a kéményünkön átgyönni a marha nagy puttonyával. Akkor odamentem a szülőszobába és bekopogtam. És akkor szólt a Banyuska hogy mi van, és akkor bementem és bebújtam közénk az ágyba és akkor aszontam Apcikának hogy köszönöm az üzenetet a megkötözésről, megkaptam, de most valami egészen másról akarok vele beszélni. Komojan, mint férfi a fér... mint férfi az apjával! Mégpedighogy nem hozatna e kőműveseket hogy nagyobbra csinálják a kéményt meg a kandalóig vezető járatot mer esetlegesen beragadhat a

Mikullanc. De Apcika csak a fejit rázta és aszonta hogy a Mikullancs tud magára vigyázni ha akar.

Asziszem nagy kár lenne ha valami baja történne a Téalapókának mer annyisok csalódott gyermek lenne itt a házakban meg lakásokban ezer amikor kikászálódtam a szülőszobából egyenest a kéményhez mentem és belenéztem és meg kellett állapítanom hogy ha csak néhány téglával kevesebb lenne a járatban hát a puttonyos olyan kényelmesen bebújhatna hogy csak na.

Karácsony nemigen volt szép az idén a mi házunkban mer előtte ugye megcsináltam azt a járatátgítást és utána letiltottak minden ajándékról (a korcsoja + a toll maradt a szekrényben) de ez a legkevesebb. Na de fék! Ennyire azért ne szalaggyunk előre!

Szóval azon az éjszakán amejiken még sokáig verdesett bennem az a csirkecomb, begyűjtöttem a kandallóba. Ez éjfél körül lehetett és addigra már összeszedtem egy lavórba az összes sebbenzint, körormlakkle mosót, dezodortot, légfrissítő spréjt de még az Apcika kilencvenéves viszkijét is. Szóval ahogy fellángolt a tűz gyorsan ráborítottam a lavor tartalmát és vártam a hatást. Egyszerre olyan dörgés rázta meg a házat mintha a világ fenéke kifordult volna és valami éppen fejen talált de úgy hogy öt óra hosszat semmitsenem tuttam magamról, ojan ájulásba voltam.

Ottan feküdtem a nappaliban és mikor magamhoz tértem láttam, hogy a kandalló ezer darabra szakadt és fekete korom van a falakon mindenütt és tégladarabok hevernek a földön és egy tégladarab talált fejen engem is. És az ablaküvegek széttörttek és a szőnyegek pépessé áztak mer valami vízcső is elpukkant a robbanásban és Apcika szerint csoda hogy a tető rá nem szakadt a fejünkre és érdeklődött hogy ugyan mér történt ez. És akkor montam hogy a télapónak talán rakétája is volt a puttyonyában, de akkor mekkérdezte az Apcika hogy mér öntöttem a tűzre a lakkot meg a dezodort meg mindenfélét.

Felkiáltottam akkor, hogy „ó, apám, nem akartam én rosszat, igazán nem, csak annyit, hogy 3 vagy 4 téglát kirobbancson a durranás hogy kicsit bővebb legyen a járat a Mikullancsnak. Talán rosszul cselekedtem?”

- Világér se Beni - monta Apcika ijesztő nyugalommal - világér se. A javítás se fog többre kerülni másfél milliónál...

Elakadt a szavam. Pedig csak most jött a fekete leveles.

- Hanem ami téged illet, kislejtem, te januártól vidékre mész kollégijumba.

Banyikára pillantottam, lesütötte a szemét.

- Ne nézz anyádra - monta Apcika - ezen már nem változtathat senki. Ez a robbantás volt az utolsó gyufaszál. Nagyon klassz dolgod lesz neked vasmegegyében, vár ott egy jó kis erős bentlakásos sulis. Ott majd életre nevelnek ha már nekünk nem sikerült.

Ah, istenem, hogy peregtek a könnyeim. Hát ég veled régi életem. Megígértem, nem hozok szégyent a családom fejére, és a zsebembe dugtam a Herri Potter legófigurámat meg a plüss Gárfildot, és szeretném tudni nevetnek e majd a fiúk ha előszörre az asztalra teszem őket a reggelinél. Milyen elhagyatottnak érzem magam, ahogy vasmegegye felé pöfögünk az autóval és fáj hogy a Levitől el se búcsúzhattam és minden milyen más lesz mire újra hazatérek. Levi talán már fel is egyenesedik és ember-szabású lesz. És hogy ennyi szenvedés meg fájdalom ér engem, az mutatta, hogy mégsem halt ki az emberiség, pedig néha már asziszem mer olyan sivár az életem. Ó szépséges gyerekkorom, tégedet siratlak, te vagy rá a tanúm Napló.

Beni a kollégiumban

Sivárság. Magány. Ó könnyek! Ó élet, be gaz élet! 19-cen 1 szobában! Éccaka felavatás a felsősöktől. Papucsozás, kokizás. Borzasztó sors! Reggel 6-kor ébresztő. Fél 7-kor szilencium a tanulószobában. 7-kor indulás az iskolába. Fél 8-kor reggeli. 8-tól tanítás. Délután ugyanez visszafelé takarodóig. Ó én Montecristo! Ó én Tánicsics Miháj! Szabadiccsátok ki Willyt!

Banyuskám! Édes Banyuskám! Gyertek értem és vigyetek haza innen vasmegyéből, a világ végéről, mer nem tudom elviselni a nagyfijuk csufolkodásajit és ugyláccik asziszik hogy a kisfijukba nincs több érzés mint a biosz szertár csontvázában, a Samuban.

A kollégiumizgazgató bácsit úgyhíjják hogy Hentes mer mindég szalonnát zabál a szilenciumon a tanulószobában a kiskésivel de a felesége veszéjesebb, a Hentesné, ő aki megrázta az Apcika kezét és monta hogy „Anyja leszek anyja helyett” és montam hogy kösz, de nekem már van anyám, nem kell még egy, főleg ha ijen ilyesztő a kinézettye neki. De villogott az Apcika szeme és inkább bementem a hálószobába és csak sírtam, hogy ez lesz az én börtö-

nöm, ó szabadság, Petőfi is a szabadságér adta az életét, ó, ó, szegény bele is halt!

Apcika elment és azóta malyszolom a börtönivadékok nehéz kenyerét és tűröm mikor sok hót dobnak rám a nagyok és mikor a macska fülejire kötözik a kesztyűimet és a macska felszalad velük a háztetőre. És csak 1 valaki vígasztal: a Manó.

Manó nagyon alacsony és olyan dagi hogy ő a két legjobb barátom. És aszongya hogy szeggyem össze magam mer kemény legény vagyok és jövőre már én is sütit meg kolbászt fogok hozatni az új kollégistákkal és nem lesz nálam nagyobb kokizógép.

A Hentesné egyébként egy ultragáz rinyabanya és szerintem nem bízik meg bennem mer rögtön az első napokban odaültetett maga mellé az ebédlőben. Ami aztat illeti, reggelinél nagyon udvarias akartam lenni és amikor felállt akkor odaugrottam és elhúztam a székét hogy fel ne boríccsa a nagy testével az asszonyság, de ki gondolta volna, hogy csak a sőtartójért állt fel... És mingyár vissza is ült de akkor már nem volt alatta a szék és BAAAJJNNNNGGGG a földre zuhant hogy csak úgy recsegett-ropogott a hájjal körbetekert teste. De abba nem volt igaza hogy toporzékolva aszonta: akarrattal tettem. Meg is montam neki, hogy bűdös dolgok jönnek ki a száján. Persze azt akartam mondani, hogy bűnös dolgok, de valahogy kicsúszott a bűdös, mer tényleg patkányt lehetne irtani a Hentesné

lehelletével. Akkor rám nézett és aszonta hogy új gyerek vagyok ezér egyelőre nem fenýt meg de vigyázzak magamra, és a Maxipocak jutott eszembe róla a Macskafogóból, az a dagi vérszívó denevérfőnök, aki aszongya: „Pedro! Amigo mio! Ma is konzervvért iszunk! Kár lenne ezért a tehetséges gyerekért!”

Aztán a földön ülve aszonta mennyek az iskolába.

Az iskolában ma azt tanultuk földrajzból, hogy állítólag gömböjű a föld és tüzes massa van a belében. Délután a szilenciumon odamentem a kollégiumi földgömbhöz és kivágtam 1 darabot belőle hogy végre megtugyam, mi van a földben belül. Tüzes massa? Hát egy nagy túróst! Semmi se nincs odabent a földben, megmonhatom!

Akkormikor megcsináltuk a matek házit a többiekkel, a Manó mellém szuszorodott a székre és hangoosan felolvasta a feladatot hogy ha Janikának 7 sárkánya lenne és a Károjkának még 4-cer annyi akkor mennyi lenne a Károjkának? És akkor ez az elhízott törpehörcsög aszonta hogy a megoldás 28 és akkor montam neki, hogy ugyan már mér lenne 28 a Károjkának mikor az mégiscsak sok egy ijen kisfijúnak és akkor aszonta hogy én nem tudom a matekot és kussoljak. És akkor én montam hogy „Szűnj meg, makett!” és akkor ő elvörösödött és jól pofon vágott és én is pofon vágtam de sose emeljünk kezét más gyerekre, mer akkor a testünk szabadon marad.

És a Manó ezt kihasználta mer oldalba vágott és akkor már a folyosón verekedtünk. És én addig aszitem hogy a Manó 1 szerethető elmebeteg de legalábbis 1 veszéjtelen hüje, viszontég úgy láccik túl sok agysorvasztó hordalékot nézett össze a tévében mer az ujjaival a gyomromba markolt mintha idegen úrlények volnának bennem. Pont mint a Men in blekkben! És akkor megfogtam szegény kis pokemont és ellöktem de ő nagyot esett és legurult a lépcsőn és úgy összetörte magát hogy már idén nem jöhet az iskolába és otthon fog fekünni nyakig gipszben egész évben. De most mondd meg, Édes Naplóm, én mit tehetek erről az egészről?

Persze mindenki aszonta, hogy szívtelen kis ördögfatty vagyok ami nem igaz de már meg se védelmezhetem magam, ó végzet! Asszem delfinné operáltatom magam, nem akarok tovább ember maradni.

Hentes tanár úr különültetett a szilenciumon a többiektől pedig neki kellett volna különülnie mer ojan náthás szegény hogy fojvást visszatüsszenti a szalonnát a torkából az orrába. De ő csak betakarózott 1 nagy kendőbe és monta hogy ha nem javul az állapotya akkor ő is fekvőbeteg lesz mint a felesége. (A Hentesné reggel óta ki se kelt az ágyából, aszongyák, miattam megroppant a dereka de én már senkinek semmit se hiszek el.) Amikor vége lett a szilenciumnak, vacsorázni indultunk, de még én

bennhagytam egy füzetet a tanulószobába és visszamentem érte. Hát látom ám hogy a Hentes összetolt négy széket és ott fekszik kiterülve és alszik, biztosan elnyomta a betegség szegénytet. És néztem hogy mér horkol olyan lehetetlenül és láttam hogy azérmer nem kap rendesen levegőt az orrán. És ke-restem hogy aszt így mér, és akkor láttam hogy a feje fönt egy kicsit lelóg a székről és féltem hogy meghal ha így fojtattya. És az nem lett volna jó, mert élőnek se volt szép, az arca ostoba volt picit ahogy mindég nyitva volt a szája és lelógott az állkapcsa, és a teste is öszvér volt vagy ösztvér, szóval ojan nagyon sovány, de tuttam hogy ha megmurnyál hát akkor csőronda egy csóka lesz. Meg az az igasság azt se nem akartam hogy a Hentesné legyen egyedül Trollország kapitánya, mer akkor esetlegesen mindent összetapicskol itt a jól felépített iskolaren-cerben, mint Manfréd a gyapjas mamut a friss havat a Jégkorszakban.

És akkor nagyon megijedtem mer a Hentesnek mintha levált volna a haja a fejről, ouuuuu!!! És akkor láttam hogy dehogy, csak paróka van rajta, ojan, amit a hiúz emberek használnak a kopasz foltjukra a fejük tetejin, hogy ne röhögjenek rajtuk. Huh! De ez most veszéjes dolog volt mer a paróka félrecsúszott és rá az orrára, ami amúgy se nem szelelt túl jól a nátha miatt. És akkor kiszaladtam a bicskámér mer ezt a dolgot orvosozni kellett és

akkor odalopakottam a Henteshez és köröskörül veztettem a bicsakot a fején úgy ahogy az indiánkönyvekbe olvastam a skalpolást. Végül is levettem a Hentes skalpját borzasztó óvatosan hogy fel ne ébreggyen, akkorasztán lassan kimásztam a tanulószobából és a fijúk után rohantam az ebédlőbe.

- Hujj! Hujj! - kiáltoztam és felmutattam a Hentes fejtetőjét. - Megszereztem az ellenség skalpját! Idessetek! Ha lenne övem, ráfüggeszteném!

Hát, micsoda lárma támadt azon nyomban!

- Hurrá! Éjjen a Beni!!!

- Éjjen a Beni! Ki fogják rúgni!

- Hogy merted megcsinálni, tesó?

- Muti csak, hogy néz ki közelről?

- Azér jó volt veled egy suliban, öreg, kár hogy ijjen hamar elmész!

Kézről-kézre adtam a skalpot. Mind felpróbálták. Aztán összetoltak 2 asztalt és monták hogy tarcsak előadást. Akkor a fejemre tettem a skalpot és köhögtem meg torkot köszörültem és úgy beszéltem mint a Hentes, ocsmányul raccsolva:

- Na, madárrrijesztő urrrak, addig vagyunk komák amíg a tanulásban négyes erredmény alá nem mennek. Ha négyesnél rrosszabb jegyet hoznak akkorrr nincs többé foci meg boci, csakis tanulás, és ha nem így lesz, hát megeszem a skalapomat!

Aszitem kitör a nagy röhögés de méj csend volt és én beledörmögtem a csendbe:

- Mi a szalonnás úrristenit hallgatnak maguk, mint süket disznó a búzában? Talán külgyem a feleségemet, azt a megapitbullt? Akkorrr meggyünne az a nyeszlett kis hanglyuk? Nesze maguknak egy talp a képükbe!

Azzal lerúgtam a cipőmet, az meg csak repült, repült, be a fijúk háta mögé és akkor nagy ordítás halatszott és szétnyíltak a fijúk és megláttam, hogy a hátuk mögött ott áll a Hentes. Hát ezér volt a nagy hallgatás! Ó én szerencsétlen! És a cipőm sarka perse őt találta el és pont a száján és 1 kicsit vérzett az ínye és a fogai is kihullottak. Naná hogy mindent hallott. Szikrázott a szeme a dühtől. Már csak egy rúd dinamit hiányzott alóla égő gyújtózsínórral.

Aszonta, kövessem a tanáriba. Odabent elkérte a skalpot. Aszitem pofontot ad cserébe de csak nagyon szomorúan ült és úgy monta: magának is itt nincs keresnivalója, fijam. Magának börtönbe a heje és különben is egy nagy verést érdemel. Montam neki hogy ebben a tekintetben tépjen egy sorszámot, mer már nagyon sokan vannak előtte, akiknek viszket a tenyerük rám. Akkor aszonta hogy ha rajta múlna már ma hazamennék, de a felesége az egy vajszívű matróz, nem, nem matróz, matró, na, igen, matróna, és ő nem aggya fel ijen könnyen, de azér a sklapolás sok volt, nagyon sok, az agyát azér mégse kellett volna megvágni, az túlmegey minden.

Én akkor jónak láttam elterelni a témát és hogy másról beszéljünk + kérdeztem tőle:

- Kopaszon született a tanár úr? Akkor csúnyán átvágták a tanár urat mer ugye látom már foga is alig akad és ugye ott van a szemüvege, szóval semmi se tart ki a haláláig, ez csúnya üzleti csalás volt a gójától vagy a sárgabóbitás kakadutól vagy aki a tanár urat hozta. És nem gondolja, hogy már elég öreg ahhoz hogy meghaljon anélkül, hogy ijen lármát csinál egy skalpolás miatt?

Erre ojan piros lett mint valami rák és majdnem mondott valami csúnyságott de akkor elkezdett tüszögni: hanc, hanc, hanc! És fojt az orra és elvezetett egy külön szobába a padláson és bezárta rám. Szobafogság, monta. De az ablakból le tudtam kiabálni mer alattam voltak a fölcinti ablakok csak sajnos a Hentes felesége fekütt az egyikben és vissza kiabált, hogy hagyjam abba az óbégatást. És mikor hallottam, hogy horkol, akkor kivettem 1 spárgát a zsebemből mer ott mindig hordtam 1-et és behajlítottam 1 gombostűt és rácsomóztam a spárga végire és szépen lassan leengedtem és nagyon különös halakat fogtam. Példájul karperecet meg taknyoszebkendőt meg kivehető fogsort, csak sajnos a púder kiömlött amikor fel akartam húzni a horgászbottal és pont belement a porfelhő a Hentes néni orrába és prüszkölni kezdett és becsukatta az ablakot mer aszitte a hideg miatt prüszköl.

Jaj, nagyon unatkoztam ott a padlásszobában, mer nem lehetett felrajzolni a tanárokat a táblára nagy ocsmány orral meg szemmel és nem lehetett megdobálni egymást papírgalacsinnal, csak a macska farkára lehetett kötözni a tintásüveget és várni hogy hol töri össze a tetőn (persze pont a Hentes tanár úr kocsija fölött tört össze az üveg és a tinta ráfolyt a fehér szuzukira és lett abból egy szép kis kékpöttyös verda). Természetesen rögtön engem gyanúsítottak a pöttyözéssel, ugyláccik valami bajuk van velem, persze könnyű mindég a kis Beninek esni ha valami rossz történik.

És hogy elnézik hogy a padlásra legyek bezárva! Ah istenem mijen sors ez egy szegény kis fijúnak! És akkor csodálkoznak ha egész éjszaka üvöltök ki a nyitott ablakon hogy be vagyok zárva, segícetség! Meg azt is ordítottam, nemtom mér, hogy zimmezum, zimmezum, recefice bumm bumm bumm! Ez így volt, bizony, és akkor éjszaka feljött a Hentes a hálóingében és monta hogy haza fog küldeni és a szüleim nagyon fognak haragudni a szégyen miatt, amit én nem értettem hogy micsoda szégyen lehet abban hogy a saját kis gyerekeket viszontláthatták?

Akkor ő átvitt egy hatalmas padlásterembe ami pont a tanulószoba fölött volt és amiben volt mindenféle kacat és az ablakai az udvarra nyíltak és monta a Hentes hogy most már nyugodtan üvölthetek mer az udvar felé senki se nem hallja, hajrá!

De akkor már nem volt kedvem üvölni mer kint nemcsak fagyott de nagyon esni kezdett a hó és ha odaálltam a nyitott ablakba akkor se perc alatt tiszta víz lettem. Leültem a kacsatok közé és volt ott sok régi könyv is, bűdösek és nehezek. És fellapoztam az egyiket és ez állt benne egy régi tanuló gyerektől, amit a ballagáskor mondott beszédben, bemásolom: „Mi még nem tudjuk, hogy a legszebb éveinket tölthettük egy csodálatos iskola falai között, és bizony joggal irigykedhetnek ránk azok a gyerekek, akiknek a szülei nem engedhették meg maguknak, hogy az ország egyik legjobb iskolájába küldjék a csemetéjüket! Köszönettel tartozunk a sok szépért és jóért, amit ezen iskola falai között kaptunk!” Hát én ezt most leírom ide a Naplovamba, mert én aztán hazudni nem tudok, szóval elárulom itt és most hogy ez az iskola borzasztó és a Hentesék undokok! És hogy bizonyíccsam mindezt, jelet akarom adni a külvilágnak, szóval mingyár halomba is hordtam a könyveket és találtam egy gyufát és meggyújtottam az egész halmot. Hirtelen nagyon nagy füst lett és csípte a torkom és ordítottam és a szemem tele lett könnyekkel és kezdtem megfulladni. És akkor néhány vastag könyvvel kidobtam az ablakokat, egyiket a másik után, összesen ötöt, hogy jöjjön be a friss levegő, mer az ajtó ugye be volt zárva. Na akkor a parketta is meggyulladt sajnos és ki kellett állnom az ablakba és lemásztam az ereszcator-

nán és láttam az ablakon keresztül hogy a fíjuk pizzasamában állnak a tanulószobában és elől a Hentes áll és mind a mennyezetet bámulják és ott is egy barna foltot ami egyre terebéjeseedik. És akkor kopogtattam nekik és ők odanéztek, és nyomban kiszaladtak a szobából és a következő pillanatban nagy robajjal leszakadt a mennyezet. Akkor tovább másztam és hallottam a bengáli tigris sikoltozását a tanári lakásból meg a tűzoltók szirénázását és mikor leértem a földszintre, valaki a vállamra tette a kezét. Megfordultam. Hentes állt ott fürdőköpenyben, a szemöldökén picinke jégcsapok lógtak, és csak anynyit mondott:

- Ma elválunk egymástól, te sátánfajzat.

Beni újra otthon

Apcika kijelentette, hogy esze ága bogába se nincsen értem jönni, így Hentest érte a megtiszteltetés, hogy kivigyen az állomásra és felrakjon a pesti vonatra.

- Jól vigyázzon erre a fijatalemberre! - figyelmesztette a kalauzt. - Ez a kölyök 1 szeméjben az egyiptomi 10 csapás, úgy rúgtam ki az iskolából hogy a lába nem éri földet.

Aztán elsietett mer meg kellett szerveznie a költözést a tanulóknak, mer a kollégijum lakhatatlanná vált mer egészen összedőlt a tűzbe.

- Aztán mit műveltél, fijam? - fordult hozzám a kalauz. - Hisz ojan ártalmatlan a képed, mint a ma született bálványé!

- Ó, nagy hóhányó vagyok én sajnos - mondtam nekije - egész csomó rettenetes dolgokat vittem végbe itt vasmegyébe, 1 nagymenüs mekis pohárba se férne bele az a sok könny amit miattam elhullattak. Az ijeneket, mint én, egész biztosan kétnapi gazdaságos parizer evésre kötelezi a bíróság. De talán mégis túlzás volt kilöknijük az iskolából egy ijen csinos kedves és jó kifizút mer emberi botlásokat

végeztem és nem gonoszságból hibáztam de ezt sajnos gyakran elfelejtik az emberek. Higggye el, kell a melegség az embernek 1 kicsit és amikor elzárják a társadalomtól akkor lánggra lobban a magánya. Érti? Nem? Az egész az én se, de a lényege a szeretet, ami nagyon kell. Pedig már úgy készültem az iskolai farangra. Volt lézerkardom meg minden. Luk Szkájvolker lettem volna, teccik tudni. Írtam is egy verset, azt akartam elszavalni az osztályba. Meg teccik halgatni? Ne tessék elmenni, már mondom is!

*Luk Szkájvolker az én nevem
Ben Kenobi a mesterem*

*Hogy megújhassam a harcom
Visz a Millenijum Falkon*

*Dzsedi vagyok, véd az Erő
Szitek ellen örök nyerő*

*Benne van még a csapatba'
Lea húgom és Csubakka*

*Ártu s a jó szriszípió...
Jól megírta Lukasz apó!*

*Ujjong az egész Tatuin
Ha belépek a kapuin*

*Hogyba sötét apám hörög
Lézerkarddal odabökök*

*Tanítóm még Joda mester
X-szárnyút is mentett egyszer.*

*Legjobb cimborám Han Szóló
Reszkess aljas Halálbolygó!*

Na? Teheccséges gyerek vagyok, igaz? Mongya kalóz úr, nem kéne ide a vasúthoz egy ojan teheccséges kisfijú mind amien én vagyok? Jó lennék arra hogy újságot árusíccsak, vagy ellenőrizném a jegyeket. Szeretném magamat 1 edül eltartani hisz ojan sok kijadásaim vannak!

Erre aszt felelte a kalóz, hogy oda nagyobb fijúkra van szükség, de most maraggyak szépen mer a mozgó vonat veszéjes és majd ő néha jön és meg nézi hogy rendben vagyok e.

Gondoltam, végighajcsizom az utat és behunytam a szemem. De fojton felébredtett a szemközi ülésen a lány akinek mp3 volt a fülébe dugva és megállás nélkül valami szirupos csajnotát üvöltetett, igazi tuc-tuc zenét. Úgy láttam régész lesz, mer folyton az orrában turkált, de az még nem zavart volna, és az se, hogy a zene ritmusára kotyogott mint valami kotlós, amit ő persze nem hallott a zene miatt. Azt már megtapasztaltam hogy néha az embereknél háztáji az elmebaj, otthon terem a kerten. De ez mégiscsak sokk volt, hogy nem hagyja a Benit aludni ez a pontyofájú mókusgalamb! Csak ránk gatta ott magát félig lehunyt szemmel. Végső elke-

resedéseembe elővettem a tízórait amit a Hentes felesége csomagoltatott nekem a jó szívével mer azér benne is maradt egy kis emberi a pusztító tűz ellenére és az májrêmes kenyér volt, egész pontosan marhamájrêmes kenyér, igazi menzai táp. És akkor eldöntöttem hogy megragadom az alkalmat a hajánál fogva. Kettészedtem a szendvicset és az arcom felé fordítottam a kenyeret a megkent felével. Beledugtam a képemet és csak a szájamnál hagytam egy hejet szabadon és amikor belepillantottam az ablaküveg tükrébe hát pont úgy festettem mint egy igazi májrémfej: minden vörös és mállékony volt a pofázmányomon, még én is + ijedtem magamtól. És akkor krákogni kezdtem mint a náthás holló és a lány felnézett, és amikor meglátta a fejem aszítte hogy nincs bőröm és a nyers husit látja! És akkor sikoltva felpattant és kijabálni kezdett és elszaladt és én + utána szaladtam hogy lehgíccsam. De ő gyorsabb volt és eltűnt a szemem elől. És akkor lehúztam az ablakot a fojosón és kihajoltam egészen méjen és nem törődtem az üvöltő emberekkel, csak a lányt akartam keresni hátha meglátom mejik kocsi szaladt előre. De ott kint rettenetes szél volt és egy nagy kanyar is jött éppen és akkor hirtelen elvesztettem az eszmémet és csak arra emléxek hogy nyögdécselve mászok ki egy hókupac alól és a vonat már messzire robog. És én egészen egyedül voltam 1 nagy mező közepén és akkor nekiálltam le-

mosni hóval a májrémet a pofámról. De 1-cerre csak látom, hogy lassan araszol visszafelé a vonat mint valami hosszú rákféséség, és muszály volt röhögni amikor láttam hogy a kalóz + a mozdonyvezető + a sok-sok ember az ablakokban mind-mind az én darabjaimat keresi. És amikor megláttak és megállították a vonatot, üvöltve rohantak oda hozzám és a kalóz tiszta zöld volt és úgy ugrott hozzám mint egy eccerű előmalyom. Óbégatott hogy mit csinálok én vele hát az örületbe kergetem vagy a börtönbe mer őrá bíztak vasmegyében és őt viszik bíróságra ha megmurnyalok és különben is má 10 percet késünk emijatt a hüje vicc mijatt.

- Nagyon sajnálom, kalóz úr - montam miközben lent sütöttem a szemejimet - nem is teszem ezt többé, de jött egy kanyar és azér estem a sín mellé.

Akkor a kalóz úr fellökött a kocsiba és előrevitt a mozdonyba és közben láttam a lányt akit kergettem és iszonyu szexy volt a mosoja. Jujdeciki! Na hát ha nem csak 10 és háromnegyed éves lettem volna biztosan csőrözünk vagy legalábbis feleségül veszem mert megérdemelte volna amiért úgy izgult értem. Még az ostoba zenéjét is megbocsátottam amikor láttam a szemében az agg ódást.

A mozdony nem indult mingyár mer a hátramenetes fékezésnél elromlott benne valami és a mogorva maniszta ott szerelt és a kalóz letett nála hogy ő a Kovács Béla bácsi, ő vezeti a vonatot, és el ne mozduljak mellőle, mer szíjat hasít a hátamból. És akkor gondoltam nem untatom a Béla bácsit és bájcsevegni kesztem vele 1 kicsit, hogy nincs itten semmi porbléma, inni kell 1 pofa söröt és felvidul a bácsi. Erre ő rám mordult hogy „Mi a francot csicseregsz, öcsi, hát nem látod, hogy már ötödször teszem fel ezt a szart, hát nem áll másból az életem, mint hogy az ilyen hüje utasok miatt javítok, büdös kölök, kellett neked leugrani a hóba, most biztosan nem érem el az esti meccset pedig a Messiék jáccanak az angolokkal a Vembliben!”

Kovács Béla nem egy finom úriember, viszont határozottan taszító. Édes Naplóm te tudod, hogy engem nehéz kihozni a sodromból és most is türelmes voltam és megértő és akkor igyekeztem nem zavarni a Kovács Béla bácsit a munkájában és tény-

leg megcsinálta a fékeket. És akkor elindultunk és egészen felgyorsított a vonat és én akkor hátra mentem és meghúztam a vészféket mert ki akartam próbálni a Béla bácsi ügyességét. És ügyes volt bizony mer erős rándulás után sikoltottak a vonat kerekei és mindenki a földre zuhant és én akkor nagyon örültem és míg újraindult a mozdony, előresiettem megdicsérni a Béla bácsit de épp becsúszunk egy alagútba és egy ideig nem láttam semmit a töksötétben. Aztán felkapcsolták a lámpákat és akkor fölön fogott a kalóz és aszonta hogy mos már tuggya mér nem halltam meg a kiugrásnál: azért mer az én sorsom hogy végül felakasszanak egy sivar börtönudvaron.

Égészen a Déli pájaudvaig nem engedte el a fülemet csak amikor a Zsuzsi a Lili meg a Böske átvettek tőle a peronon és összevissza csókolgattak és könnyes szemmel aszonták:

- Hiányoztál nekünk Beni, igen nagy csendesség volt otthon, hiányzott egy rossz kölyök, szinte unatkoztunk!

Mit cépicsem, nemző atyám már nem volt ilyen szívéjes mer időközben megérkezett az értesítés vasmegyéből az épületrombolásról és a várható károkról. Akkor maga elé vont és én olyan üres voltam belülről mint egy trombita, és aszonta hogy anyagi nyomorba döntöttem a családot. És amikor eztet monta akkor hirtelen fennakadtak a szeméji

és elájult és jött a mentő és bevitték a kórhászbba és én csak este mehettem be hozzá látogatni a Banyikával. És ott volt nála a szuszogó Bruhászi doktor is, a Zsuzsikának az a sugárzó eszű dagadt csödöre, aki mingyár azzal kezdte hogy én 1 kicsit a regősben degúzra hasonlítok az indulabakterházból, és én csak pislogtam rá mer nem értettem mi közöm nekem egy parasztgyerekhez. De nem akartam megbántani a fánkfejű dokit, tudtam hogy kicsit hézagos az ürge, tuti magántanuló volt szegény, meg mozogni is alig tud már a kilójitól. És csak ült és kinn volt a fél púzója a gatyájából és ott fehérlett a pucér szalonnás dereka és akkor nagyon +sajnáltam. De aztán más kötötte le a figyelmemet mer rendszeren betojtam a látványtól hogy az Apcikából csövek lógnak ki és egy vonal mutatta egy képernyőn hogy még dobog a szíve szegénynek. És inkább nem is néztem oda, de amíg a Bruhászi meg a Banyus beszélgettek, találtam egy újraélesztőt az asztalon, ojan áramosat, tudod Édes Naplóm, amijennel a Vészhejzetben is éleszgetik a főszereket a Kovács dokiék, na és tesó, az történt, hogy eszembe jutott, hogy megírta a Blikk: „Szulák Andrea árammal fogyott 14 kilót!” Na és akkor arra gondoltam, hogy ha a Bruhászi doktor a nászéjszakán ráfekszik a Zsuzsira, hát az én nővéremet kisseprűvel kell majd összeszedni. Úgyhogy felébredt bennem a régi segítőkészség és célba vettem a Bruhászi derekát: az öve alá csúsz-

tattam a készülékből előkigyózó két korongot, észre se vettem semmit, aztán megnyomtam a zöld gombot a készüléken és a Bruhászi felröpült a levegőbe és a plafonnak csapódott mint valami gömbvillám. És akkor kijabáltam én is meg a Banyika is hogy jöjjön le, de nem szólt egy szót se. És akkor gyorsan megnyomtam a piros gombot az újraélesztőn és akkor lezuhant a Bruhászi a padlóra. És akkor aszonta a Banyika hogy haszontalan gyerek vagyok és hogy majd otthon számolunk. És a Bruhászi hasonfekve nyögött és ahogy néztem mintha fogyott volna néhány dekát, sőt egészen áramvonalas lett, de a Banyika csak spoánkodott. Nem tudom, mire számított, na persze mert a fogyókúra majd hipphopp segít dokinak mi? Megnézem azt, mikorra fogy le a desznaja 200 kilóról 100-ra napi 2 db natúr hangyacombtól meg fél szem rizstől! No cemment!

Az előbbi sikoltozásra berohant egy nővérke, állítólag Ukrajnából jött, mer itthonról már minden nővérke nyugatra menekült az éhalál elől. Inna Csipakina, ez állt a névtábláján. Szép sodort bajusza volt meg hejre kis szakállkája. Migyárt rám is ripakodott hogy lépjek hátrább, jobban illet volna rá a Csuparinya név. Akkor még jött két zöldruhás fiú, talán műtősök. Felkanalazták szegény Bruhászit és kitámogatták. Akkor Apcika kikülte a szobából a Banyuskát meg a szakállas monszternőt, akin látszott, hogy már nagyon inna, és monta hogy csak velem akar beszélni 4 szemközt.

Hallottam hogy kinn a folyosón sok-sok beteg összetolja a székét a tévé előtt, kezdődött a meccs, az angolok már énekelték is, hogy „God séjv dö kvín!”

Akkor az Apcika intett, hogy mennek oda hozzá, és amikor az ágya mellé léptem, + fogta a kezemet.

- Beni - hörögte - azt akarom, hogy mostantól új életet kezgyél, érted? Mer mindennap öregebb leszel és ugyan próbáld már meg, hogy ne csinájj annyi hüjeséget, kislíjiam!

Akkor lehunyta a szemét mintha meg akarna halni, nekem pedig hullani keztek a könnyeim, hogy mér vagyok ilyen gonosz szötyedék, és akkor elhatároztam, hogy soha többé semmi rosszat se teszek míg csak élek és lélekzek.

És másnap szombat volt és Apcika még nem jöhetett haza. És akkor átmentem a Levihez és mondtam neki hogy farsang van és jöjjön jáccani mire ő a számítógépe mellől válaszolt valamit és gyakorlatilag fél értelmes mondat nem volt a dumájába. Mingyár láttam hogy míg nem voltam idehaza, neki a számítógép lett a legjobb barátja és olyan szürke arccal ült a képernyő előtt, mint a baltás gyilkos amikor rajtakapják. És mutatta miket csinál és egész ügyes kis webtákoló lett, most honlapokat készít a cimboráknak a suliban. És láttam hogy a világ nyert egy csodás számítógépet, de Benike vesztett egy jóbarátot. És ott hagytam, mielőtt egészen fölfalta volna az antivírus.

Hazamentem és nagyon egyedül éreztem magam. És bementem a szobámba és az ágyamra fekdüdtem és aszittam rámdől a világ, Édes Naplóm. És akkor megint sírtam és tudtam hogy én vagyok a hibás amér se barátom se családom és akkor álomba bógtem magam. És aztat álmodtam, hogy sétálok az uccán és a jáccótérre egyszer csak leszáll egy csészealj és furcsa zöld emberkék jönnek ki belőle. És én csak röhögök, mer tudom, hogy farsang van, és ilyenkor szokás beöltözni. De a zöld figurák odajönnek hozzám és az egyik nagyon hasonlít az Apcikára, a másik meg a Banyuskára, a harmadik meg a Bruhászi doktorra, a negyedik meg a Hentes tanár úrra és ott a Levi mamája is és a Lomposh Csanád és

a Böske egyetemista társai és az Apcika főnöke és a Darabos Barna és a Magdika néni a Sáríkával, de persze mindegyikük egy-egy zöld E.T. csak a vonásaik olyan ismerősek. És akkor az egyikük, asszem a vezér, aszongya, hogy idefigyejj Beni, eljöttünk érted, mer a Földet már egészen romba döntötted a komizságoddal és most elviszünk a világűrbe hogy más bolygók lakóit boldogíccsad, ha egyetértesz a gondolattal.

És akkor én körülnéztem és megvontam a vállam és aszontam: szerintem itt senkinek se nem fogok hiányozni. Azzal beléptem az úrhajó ajtaján és akkor az egyik zöld emberke, aki megszólalásig hasonlított a Banyuskára, elkezdett simogatni meg csókolgatni, hogy „drága kisfiam”, és akkor kinyitottam a szemem és a Banyikát láttam magam előtt, az ágyam szélén ült és puszilta a fejem meg az arcom és ölelt és aszonta hogy nagyon örül hogy itt-hon vagyok. És azt is monta, hogy bármilyen balhész is vagyok, neki mindig én leszek a világ legaranyosabb gyereke és az élete boldogsága, és hogy ha akarok, segíthetek neki rendet rakni, hogy mire Apcika hazajön a kórházból, szép tisztaság fogaggya.

És akkor felpattantam, Édes Naplóm, és megfogtam a Banyuska kezét és aszontam hogy indulhatunk rendet rakni. És abban a pillanatban tényleg én voltam a világ legaranyosabb gyereke.

Tartalom

Beni írni kezd	5
Beni csúnyán kikap	14
Beni megszökik hazulról	24
Beni pisztolyt talál	34
Beni bűvész lesz	45
Beni kocsit vezet	56
Beni vendéget fogad	67
Beni utolsó gyufaszála	79
Beni a kollégiumban	90
Beni újra otthon	101

A tizenkét esztendőős Szilas Pali egyik pillanatról a másikra kutyává változik. Miközben azonban négy lábbon, hosszú, lengedező farkokkal, és nedves, örökké szimatoló orral járja a várost, a lelkében ugyanaz a kislfiú marad, mint aki az átváltozás előtt volt. És úgy is gondolkodik.

De vajon mi történhetett? Miért változik át újra és újra vizslává a fiú?

Pali csupán legjobb barátjának, Kárpicának meri elárulni, milyen furcsaságok történnek vele, azon-

ban idővel egyre többen fognak gyanút a környezetében. Nincs mit tenni: minél hamarabb ki kell deríteni, mi az átváltozás oka!

„Kezdő anyaként sok mindent beszereztem Márk fiamnak. Az egyik legfontosabb, ami nem hiányozhat a könyvespolcomról, Nógrádi Gergely Vau! című könyve. Már alig várom, hogy mesélhessek belőle. Igazi remekmű!”

Bombera Krisztina

„Szeretem a meséket. Az egész gyermekkoromat könyvvel az ölemben töltöttem, többnyire törökülésben. Úgy valahogy más, észrevetétek? Ezt a mesét pedig kifejezetten imádtam volna. Biztos, hogy elolvasom még egyszer. Talán nekem sem ártott volna, ha gyerekkoromban kicsit kutya vagyok...”

Jáksó László

„Egyik este mesélni kezdtem a Vau!-ból a nagyobbik fiamnak. Egyszer csak azon kaptam magam, hogy Benjamin már rég alszik, és én még mindig a könyvet bújom. Hiába, no; a történet izgalmas, a figurák imádnivalók, a szerző pedig a barátom. Naná, hogy ez számomra az év gyerekkönyve!”

Vujity Tivtko

Nógrádi Gergely

Nyau!

Dzsungel. Hűvös éjszaka. Meztelen, fekete bőrű kislány zokog a bozót mélyén.

Úgy hívják: Csicsi.

A szüleit siratja. Elpusztították őket egy törzsi háborúban.

Egy francia expedíció megtalálja Csicsit, és Magyarországra hozza.

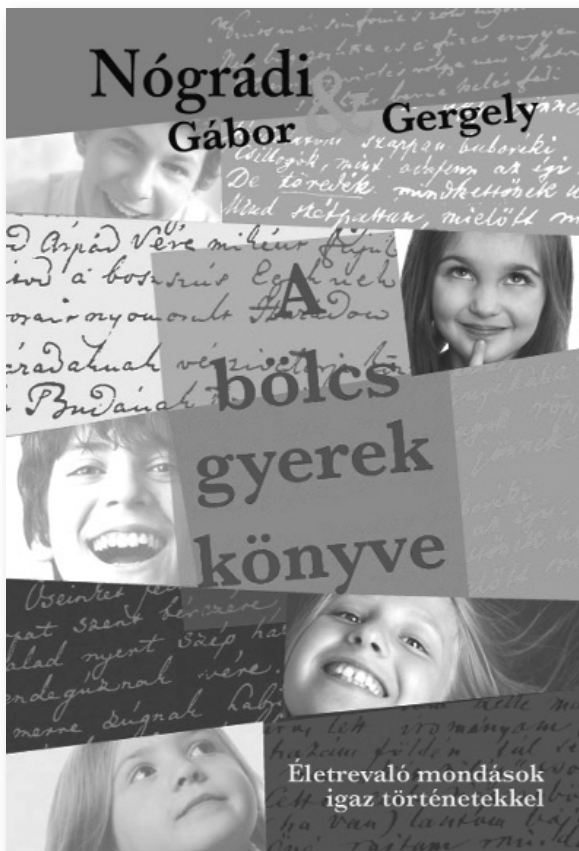
A kislány egyenesen Szilas Pali családjához kerül. (A Vau! olvasói már ismerik Szilasékat!)

Vajon hogyan illeszkedik be egy fekete kislány egy magyar családba, ha bogarakat eszik, a kutya tálkájából iszik, a virágföldbe temeti az egeret, gyufa nélkül tud tüzet gyújtani, és macskává változik, ha megijeszítik?

De ami még ennél is izgalmasabb talány: ki és milyen okból rabolja el Csicsit a Szilas családtól?

Szerezd meg és olvasd el a tündéri fekete kislány kalandos történetét, amelyről már most sokan azt állítják: biztosan helyet kap majd a következő évtized ötven legjobb magyar gyermekkönyve között!

www.nogradi.hu

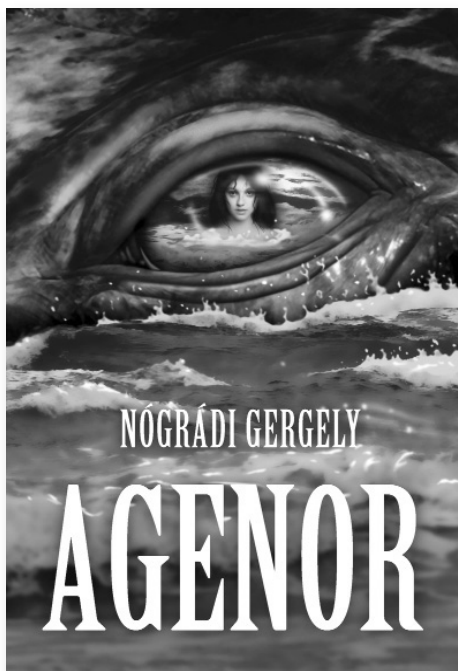

Aki vándorútra indul a mesékben, hamuba sült pogácsát kap szüleitől a tarisznijába.

Vándorutadon te is elindultál már kedves ifjú olvasónk, akár általános, akár középiskolába jársz. Még kedves kezek segítenek, támogatnak az úton, de már bent sétálsz az Élet sűrű és hatalmas erdejében.

Csodálatos ebben a rengetegben vándorolni, de egyáltalán nem veszélytelen.

Fogadj el tőlünk képzeletbeli tarisznýadba néhány „hamuba sült” bölcsességet, a hozzájuk tartozó történetekkel, gondolatokkal, amelyek vándorlásod, azaz életed során erősebbé, sikeresebbé, de mindenkélt boldogabbá tehetnek!

A súlya ötven elefánté.
A szíve akkora, mint
egy teherautó.
Két hét alatt körbeúsz-
sza a földet.
Boldog, mert a vizek ki-
rálya. Boldog, mert tu-
datlan.

De jön egy titkos kísér-
let, ami mindent meg-
változtat!
A kíméletlen megbízók
bűnös célokra akarják
felhasználni a roppant
erejű teremtményt.
Okossá teszik. Érzővé
teszik.
Emberré teszik! Szerel-
messé teszik!

Mi történik a titkos tengeri laborban?

Hogyan lesz két szerelmes fiatalból űzött vad?

Lehet-e reménytelenebb vágy egy három kamion nagyságú szürke bálna szerelménél, ha a vonzalom tárgya egy tizennyolc esztendő, tö-rékeny kis diáklány?

Az embercet legendája korunk egyik legszívbemarkolóbb írói ka-landja. A szerző ugyan már korábban megígérte olvasóinak, hogy el-meséli nekik Agenor történetét, mégis két évet kellett várni a könyv megszületésére. „Volt egy pont, abonnan egyszerűen nem volt erőm tovább írni a regényt, annyira fájt a bálnám szerelmét kí-sérő reménytelenség - nyilatkozta a szerző. - Ám most, hogy meg-született a könyv, minden magyar gyereknek adnék egy példányt, ha tehetném. Talán segítene nekik, hogy felnőttként jobba tegyék a világot.”

www.nogradi.hu